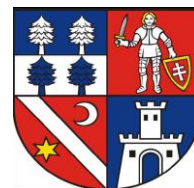

LETOKRUVHY

ČASOPIS STREDNEJ ODBORNEJ ŠKOLY LESNÍCKEJ V BANSKEJ ŠTIAVNICI
1 / 2011 – 2012 0,50€

Z OBSAHU

Remeniáda   Šport   SOČ

Zelenáči   Mikuláš   Prospech

Jesenný beh   Kosenie   Hubert

Deň Zeme   Ruja   Sokoliarstvo

Nemecko   Fínsko   Rakúsko

Návšteva prezidenta   Beseda

Prečo nepiť?   Vlastná tvorba

Mikuláš   Olympiády   Kompostovisko

Pán prezident navštívil Strednú odbornú školu lesnícku

Dátum plný symbolických jednotiek, ako v klasifikačnom hárku úspešného študenta, sprevádzal očakávaný príchod prezidenta SR Ivana Gašparoviča na Strednú odbornú školu lesnícku v Banskej Štiavnici. Dňa 11.11.2011 o 11.hodine 21.minúte prešiel historickou bránou Botanickej záhrady, kde vzácneho host'a a jeho sprievod privítal riaditeľ školy Ing. Rudolf Valovič, CSc. Na schodisku v tieni sekvojí ho vítali aj študenti, zamestnanci a priatelia školy. Slávnostné okamihy umocňovali fanfáry trubačov a čestnú stráž pred budovou vytvorili mladí sokoliari v lesníckych uniformách. Pán prezident sa usmieval. Cítil, že je medzi svojimi.

Po krátkom príhovore riaditeľa školy nasledoval prejav pána prezidenta. „Prichádzam do školy, ktorá má viac ako dvestoročnú tradíciu a za toto obdobie vychovala celé generácie odborníkov. To, že má Slovensko také krásne lesy, hory, je zásluhou ľudovo povedané, horárov. Teda absolventov vzdelania, ktoré šíri vaša škola. Dnes sme svedkami veľkého boja. Na popredné miesto sa tlačia takzvaní ochrancovia prírody. Ale keď chodím po horách, a ja ich mám rád, často sa spolu stretávame. A ja sa pýtam, kto je ten ochranca? Ten, kto to o sebe vyhlasuje, alebo ten, kto sa o prírodu naozaj stará a má na to vzdelanie?

Tie krásne lesy, ktoré sme si tu vypestovali, za to patrí vďaka vám, lesníkom. A ja vám za to ďakujem a vyzývam aj nových absolventov, aby sa o ne starali zodpovedne, ako to robili ich otcovia, starý otcovia...
Ďakujem a držím vám palce pri úspešnom absolvovaní štúdia.“

Predseda BBSK Vladimír Maňka doplnil, že Banská Štiavnica si zaslúži výnimočnú pozornosť nás všetkých a Stredná odborná škola lesnícka je z pohľadu historického a spoločenského významu celoeurópskou raritou. Okrem iného priznal, že škola s vynovenou fasádou je nádherná a z privítania mal príjemné zimomriavky.

Lesnícke vzdelávanie v Banskej Štiavnici má viac než 240 ročnú tradíciu a nová budova Lesníckej akadémie bola slávnostne odovzdaná do užívania 26.6.1892.

V súčasnosti je Národnou kultúrnou pamiatkou. Pripomeňme si, že v tomto roku bola za pomoci prostriedkov z EÚ dokončená rekonštrukcia vonkajšej fasády a vymenené všetky okná. Opäť sa skvie v plnej kráse. Pán prezident pred vstupom do budovy prestrihol symbolickú zelenú pásku, z ktorej časť si uložil do vrečka svojho saka- najbližšie k srdcu. Druhú časť stuhy si uchoval predseda BBSK Vladimír Maňka a tretiu časť primátorka Banskej Štiavnice Mgr. Nadežda Babiaková. Nasledovala prehliadka vynovenej školy a zápisy do historickej kroniky, ktorá zaznamenáva dianie od roku 1928.

Janka Bernáthová, foto: M. Uhrin

Literárna súťaž - INŠPIRÁCIE SPOD SITNA

Žiaci našej školy sa zúčastnili 17- teho ročníka literárnej súťaže z vlastnej tvorby – Inšpirácie spod Sitna. Organizátorom je spolok slovenských žien- Živena a Mestská knižnica v Banskej Štiavnici.

V kategórii próza mala naša škola piatich zástupcov:

Alexandra Mesterová 2.E

Erik Filípek 2.E

Lukáš Kmeť 2.E

Eva Kútna 2.E

Igor Barnák 3.E

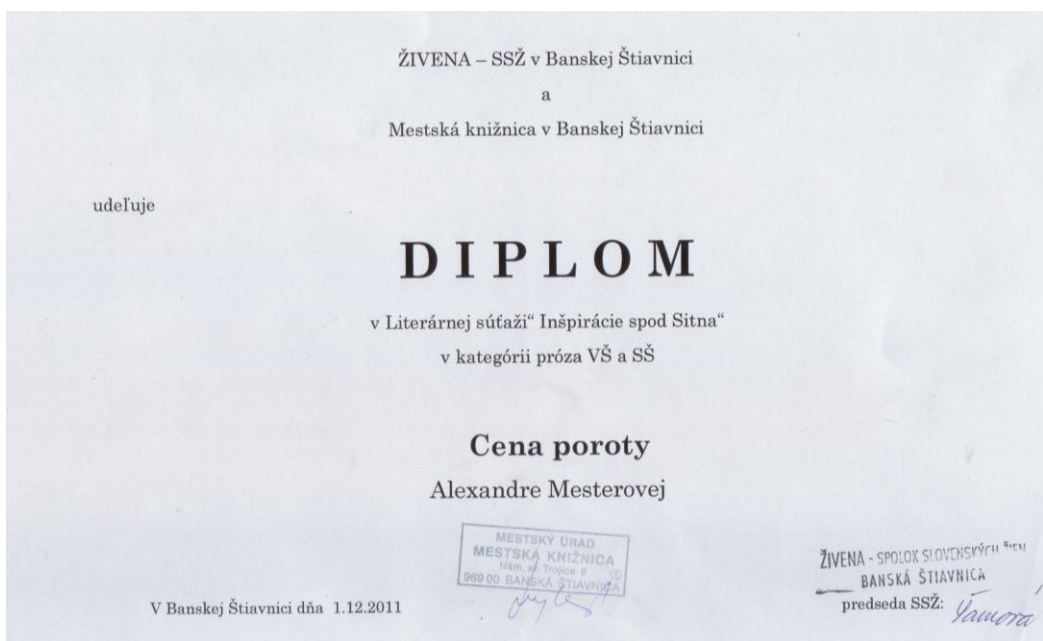
Vyhodnotenie súťažných prác sa konalo 1.12.2011 vo Vinárni pod Galériou na Trojičnom námestí. Odborná trojčlenná porota veľmi pozitívne ohodnotila našu účasť na súťaži a vyzdvihla, že žiaci SOŠL dôstojne a na úrovni reprezentujú svoju školu.

Porota mala ťažkú úlohu, pretože posudzovala 80 literárnych prác. Naši žiaci sa vôbec nestratili a dokázali, že sú literárne nadaní, pretože získali 2 ceny poroty: A.Mesterová a E.Filípek, ktorí zaujali najmä témou a humorným ladením svojich prác. Kultúrny program spestrila aj žiačka 2.E triedy Mária Žitniaková, ktorá hrou na „heligónke“ len potvrdila, že naša škola má veľmi veľa šikovných žiakov.

Všetkým zo srdca gratulujem a verím, že aj naďalej budú svoj talent rozvíjať.

J.L

**Detská lesnícka univerzita – nástroj na popularizáciu
vedecko - výskumnej činnosti v lesníctve
schválený Agentúrou pre podporu výskumu a vývoja
LPP- 0105-09
ročná správa o postupe prác za kalendárny rok 2011**

Cieľom projektu je popularizácia vedy a výskumu. Na dosiahnutie tohto cieľa bolo vytvorené dlhodobé partnerstvo medzi našou školou (Strednou odbornou školou lesníckou v Banskej Štiavnici) a Národným lesníckym centrom vo Zvolene.

V druhej etape projektu (01. 01. 2010 – 30. 08. 2010) sa uskutočnila informácia o projekte v rámci školy. SOŠL odporučila dvoch študentov na participáciu a spoluprácu s odborným tímom prednášajúcich. Na túto úlohu boli určení žiaci Adam Boroš a Ondrej Švába. Obaja poslucháči druhého ročníka – II. E. triedy.

Tretia etapa (01.09. 2010 – 30. 06. 2011) sa začala slávnostnou imatrikuláciou. Po nej nasledovali jednotlivé prednášky. Každá prednáška sa konala v dopoludňajších hodinách, v trvaní 90 minút a pozostávala z teoretickej časti (prednáška 45 minút) a interaktívnej časti (praktikum 45 minút). Jednotlivé témy boli spracované do pracovného listu. Po jednotlivých prednáškach mali poslucháči možnosť pomocou praktických meraní a jednoduchých bádateľských metód alebo hier a aktivít lesnícky zameraného environmentálneho vzdelávania, overiť si odprednášané časti v praxi.

Hádam najzaujímavejšie boli aktivity v laboratóriu, kde si deti mohli skúsiť, ako sa pestuje strom v skúmavke a počítačová hra Sybila, ktorá modeluje, za akých podmienok rastie les. Celkove boli odprednášané štyri témy.

Za Strednú odbornú školu lesnícku v Banskej Štiavnici sa týchto akcií zúčastnili Ing. Veronika Dudíková – pedagóg a študenti Adam Boroš a Ondrej Švába v súčasnosti IV. E, ktorí každú aktivitu fotograficky zaznamenávali, zdokumentovali a zároveň si robili poznámky a návrhy na budúce plagáty, nakoľko z každej témy budú mať za úlohu vyhotoviť príslušný plagát. Fotky budú slúžiť aj ako podklad pre vyhotovenie plagátov, ale aj ako dokumentácia k prebiehajúcejmu projektu. Je treba povedať, že aj stredoškóľakov tieto témy zaujali.

V prvej časti štvrtej etapy projektu ((01. 9. 200911 – 31. 12. 2011) – štvrtá etapa končí 30. 06. 212)) sa na Technickej univerzite vo Zvolene realizovali tieto aktivity:

- 21. 1. 2011 „Aký jedálny lístok pripravuje poľovník pre lesnú zver? (Ing. Peter Kaštier)
- febrár 2011 – „Ako získať drevo z lesa?“ (Ing. Michal Ferencík, PhD.)
- marec 2011 „Odkiaľ pochádza biomasa?“ (Ing. Martin Lieskovský, PhD.)
- 1. apríl 2011 „Čo je zapísané v dreve našich stromov?“ (Ing. Peter Jaloviar, PhD.)
- 20. máj 2011 „Prečo aj les môže chorý? (Ing. Peter Fleischer, PhD) táto prednáška sa uskutočnila priamo v teréne TANAPu.
- 17. jún 2011 „Les versus spoločnosť „ (doc. Ing. Jaroslav Šálka“)

Počas návštevy TANAPu študenti SOŠL využili príležitosť a spolu so žiakmi – účastníkmi

detstej lesnickej univerzity a ich spolužiakmi, uskutočnili vyplnenie dotazníka, ktorý bude súčasťou Študentskej odbornej činnosti (SOČ) na strednej škole. Pretože témou SOČ bude porovnanie výchovnej a osvetovej práce pri propagácii lesa, jeho významu, mimoprodukčných i produkčných funkcií a jej odozva a význam pôsobenia na mladú generáciu, bolo veľmi vhodné, že na návšteve TANAPu boli žiaci, ktorí navštevovali DELESUN, ale aj ich spolužiaci, ktorí na túto aktivitu nechodili.

V druhom rade boli vykonávané prípravné práce k vytvoreniu plagátovej prezentácie a príprava vernisáže výstavy. Študenti SOŠL v B. Štiavnici sa aktívne podieľali na jej zadanej príprave. K jednotlivým odprednášaným témam navrhli obrazové skice plagátov spolu s textami, ktoré by ich mali reprezentovať. Samozrejme, že sme ku nim s pani profesorkou Ing. Ivetou Mlynárikovou mali čo-to povedať. Boli to však len drobnosti.

Záverečná vernisáž DELESUN sa konala na pôde Lesníckeho a drevárskeho múzea vo Zvolene za účasti generálneho riaditeľa Lesov SR š.p. Ing. Igora Vizzlaya, generálneho riaditeľa vojenských lesov a majetkov š.p. Ing. Jána Juricu, riaditeľa NLC ústavu poradenstva a vzdelávania Ing. Milana Sarvaša, PhD., rektora TU Zvolen, Prof. Ing. Jána Tučeka, CSc., zástupkyne primátora mesta Zvolen Mgr. Alžbety Staníkovej, riaditeľa SOŠL B. Štiavnica Ing. Rudolfa Valoviča, CSc, riaditeľa ŠL TANAPu Ing. Petra Líšku a iných významných hostí.

Vernisáž sa konala 30. 11. 2011 vo Zvolene a bola venovaná putovnej výstave plagátov vytvorených študentmi našej školy Adamom Borošom a Ondrejom Švábom, ktorí spracovali tematiku jednotlivých prednášok do obrazovej podoby a dali im pečať originálneho pohľadu stredoškolačka. Spolu vytvorili 11 plagátov. V krátkom verejnom vystúpení prezentovali svoju prácu. Že sa im to podarilo, dokazuje aj to, že generálny riaditeľ Lesov SR Ing. Igor Vizzlaj im poďakoval a odovzdal im ako upomienkové dary knižné publikácie. Ing. Vizzlaj je bývalým absolventom našej školy a má k nej aj po rokoch veľmi blízky vzťah, o čom svedčí aj to, že cenu riaditeľa Lesov SR za rozvoj vedy a vzdelávania odovzdal pánovi Ing. Pavlovi Michalíkovi, bývalému profesorovi na našej

škole a jeho vzácnemu triednemu s poďakovaním za všetku múdrosť, vedomosti odovzdávané s láskou. Zároveň poďakoval aj našej škole, že vychováva aj naďalej budúcich lesníkov zapálených za les, prírodu a krajinu, za trvale udržateľné hospodárenie v lese. Potom nasledoval malý raut, kde sa všetci príjemne porozprávali a vymenili si skúsenosti.

Som veľmi rada, že sme sa za

našich študentov nemuseli hanbiť a sme na nich hrdí. Dúfame, že záverečná etapa a to účasť na SOČ, im dobre dopadne. Držíme im všetci palce.

Ing. Veronika Dudíková

NESTIHOĽ SOM POĎAKOVAŤ

30.9.2011 som v skorých ranných hodinách prichádzal do Banskej Štiavnice, kde som sa mal zúčastniť dôležitej konferencie. V jednej úzkej neosvetlenej ulici som sa dostal do problémov.

S osobným automobilom som zapadol do otvoru vedľa cesty. Aktivoval som výstražné osvetlenie a začal stopovať okoloidúce autá. Mal som šťastie v nešťastí. Zastavila pri mne sympatická vodička. Okamžite zatelefonovala hasičom, ktorí jej po telefonickom zhodnotení situácie odporučili zavolať odťahovku.

Uvažoval som, koľko ma tento zásah bude stáť času a prostriedkov. Pani* sa po chvíli vrátila aj s pomocou. Dozvedel som sa, že ide o študentov a zamestnancov z neďalekého internátu Strednej odbornej školy lesníckej. Bolo studené ráno, pár minút po šiestej a niektorí študenti dobehli ešte v nočných úboroch. Spolu s pánom vychovávateľom nadvihli môj automobil. Všetko prebehlo tak hladko a rýchlo, že som nestihol ani poďakovať. V mestských novinách, ktoré som si tiež priviezol domov, som našiel vhodnú rubriku. Robím to teda dodatočne a medzi spomienky na historickú Banskú Štiavnicu si ukladám aj tento zážitok.

Ďakujem.

Jiří K. z Uherského Brodu

*Poznámka redakcie: spomínaná pani je Janka Bernáthová

*Stredná odborná škola lesnícka
Banská Štiavnica
vyznamenaní žiaci
2. polrok 2010 /2011*

1.A – Ing. František Černotka

*Bobek Libor 1,5
Hronec Zdenko 1,25
Lipták Peter 1,00
Spolu v triede:3*

1.B - Ing. Dominik Kúttník

*Šurina Marek 1,357
Spolu v triede:1*

1.E – Mgr. Vladimír Herda

*Kúttná Eva 1, 00
Žitniaková Mária 1,313
Spolu v triede:2*

2.A – Ing. Ján Kotlár

*Baláž Filip 1,267
Dražo Július 1,333
Halaj Erik 1, 267
Melich Patrik 1,267
Nosál Stanislav 1,4
Rusko Štefan 1,4
Spolu v triede:6*

2.B – RNDr. Ida Hradilová

*Belička Michal 1,133
Poljak Matúš 1,4
Priehoda Valentín 1,4
Spolu v triede:3*

2.E – Mgr. Mária Smutná

*Adamcsoň Ondrej 1,333
Spolu v triede:1*

3.A – Ing. Katarína Gáliková

*Daniš Michal 1,143
Mališ Peter 1,071
Spolu v triede:2*

3.E – Ing. Miroslav Uhrin

*Bibová Veronika 1,357
Jokalová Mária 1,214
Nováková Norika 1,357
Spolu v triede:3*

4.A – Mgr. Norbert Soročina

*Antal Michal 1,167
Poljak Adam 1,333
Spolu v triede:2*

4.E – Ing. Dominik Kúttník

*Čunderlíková Michaela 1,462
Jančeková Lucia 1,385
Kamzíková Miroslava 1,25
Korčoková Terézia 1,00
Paulíková Gabriela 1,00
Spolu v triede:5*

BLAHOŽELÁME!

DNI SVÄTÉHO HUBERTA SVÄTÝ ANTON

Tisíce návštevníkov prilákali 21. sv. Hubertovské dni vo sv. Antone, ktoré sa konali v dňoch 3.-4. septembra 2011. Celý ročník sa niesol v duchu 40. výročia založenia slovenského klubu sokoliarov pri SPZ. Podujatie si v sobotu nenechal ujsť ani

president SR Ivan Gašparovič, minister pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR Zsolt Simon a ďalšie významné osobnosti.

Po slávnostných fanfárach v podaní našich žiakov a profesorov na nádvorí kaštieľa, defiloval sprievod sokoliarov zo Slovenska, ale aj zo zahraničia, oblečených v historických kostýmoch z významných dejinných období sokoliarskej éry starej vyše 4000 rokov... Tohoto sprievodu som sa zúčastnila aj ja, spolu s ďalšími sokoliarimi z našej školy. Celý deň sa v kaštieli ako aj v parku, konali rôzne sprievodné akcie, vystúpenia, súťaže, ktoré v značnej miere pomáhali zabezpečovať aj naši žiaci. Pre mňa a veľkého množstva návštevníkov, však najkrajšie boli sokoliarske vystúpenia, ktorých sa zúčastnilo mnoho sokoliarov a dravcov z rôznych sokoliarskych skupín Slovenska. Ešte nikdy sa nezišlo na jednom mieste toľko slovenských sokoliarov ako na týchto 21. dňoch svätého Huberta vo Sv. Antone.

Vo Svätom Antone si ľudia mohli poobzerať aj veľa stánkov, ktoré boli väčšinou poľovnícke, povozit' sa na koňoch, zastrieľať si z luku alebo chytať ryby v jazierku. V nedeľu sa o 11. hodine konala sv. omša. Začínala sa slávnostným sprievodom. Naši chlapci niesli uloveného jeleňa, dievčatá obetné dary, lovci s kušami v dobových kostýmoch, my sokoliari s dravcami, psy, zástavy a poľovné signály na lesných rohoch, plné nádvorie domácich, ale aj zďaleka prichádzajúcich návštevníkov.... tým sa 21. sv. Hubertovské dni končili. Ostali nám pekné spomienky, spokojnosť z dobre vykonanej práce a presvedčenie, že na tých ďalších určite nesmiem chýbať!

Lucia Bôžiková, 4.E

Stáž v Nemecku

Už druhýkrát za sebou sa mi podarilo ísť pracovať do zahraničia. Tak ako predošlé leto, som opäť pracoval v Nemecku na hrade Falkenstein, u pána Pavla Sihelského, ktorý je bývalým študentom našej školy. Dostať sa pracovať do zahraničia chce v prvom rade určité skúsenosti, usilovnosť a samozrejme aj odvahu ísť od rodičov na celé dva mesiace do neznámych končín a byť odkázaný len sám na seba. Keďže som tam už robil aj pred rokom, tak to nebolo pre mňa až také ťažké. Reprezentoval som tam vlastne aj našu školu.....

Podstatou mojej práce bola väčšinou práca s dravcami, na rozdiel od minulého roku, kedy som viac pracoval fyzicky. Prvý rok som totiž musel čistiť voliéry, pripravovať krmivo pre dravce, asistovať pri vystúpeniach, no hlavne som chcel dokázať, že s tými dravcami viem robiť. To sa mi aj podarilo a preto som tento rok s nimi robil už od začiatku. Moja práca sa začala tým, že som dravce nosil na ruke, aby si na mňa zvykli a približne po 3-4 dňoch som s nimi už pracoval naplno. Prvé dva týždne som ich iba púšťal z voliér a privolával k sebe, aby sme si na seba zvykli. Potom už dravce lietali aj pred ľuďmi a mňa brali ako člena miestnej „sokoliarskej rodiny“.

Pre zaujímavosť prezradím, že som tam pracoval s orliakom bielohlavým, orliakom jasnohlasím, myšiakom červenochvostým, ale aj s bežnými dravcami, ktoré sa používajú aj tu u nás ako je výr skalný alebo aj sokol rároh. Za tieto dve letá som sa taktiež naučil pracovať s telemetriou, čo sa mi v mojom v sokoliarstve veľmi hodí. V Nemecku sme robili s dravcami také veci, pre ktoré na Slovensku nie sú dobré podmienky ako napríklad to, ako sme nechali vyletieť orliaky približne do 900-1000 m výšky a odtiaľ prileteli späť na ruku. Najkrajším zážitkom / čo tie dravce dokázali / bolo podľa mňa to, keď zo spomínanej výšky zleteli nie na rukavicu, ale do jazierka, ktoré tam máme pre ne pripravené, čiže dravec letí skoro kilometer smerom dolu a tesne nad vodou zabrzdí, počas letu chytí kura, ktoré mu sokoliar hodí do tej vody a vyletí s ním späť. Keď ho pri krúžení vo vzduchu zožerie, tak čaká na sokoliara, ktorý mu dá signál, aby priletel na rukavicu. Je to naozaj krásne a treba to zažiť. Ale lietali sme tam aj sokola rároha, ktorý útočí na vábitko pri zlom vetre rýchlosťou približne 130km/h a ak má dobrý vietor, tak lieta aj nad tých 170km/h. Najlepším zážitkom pre mňa bolo asi to, keď som ja sám prvýkrát lietal sokola na vábitko. Bol to pre mňa zážitok, na ktorý nezabudnem do konca života.

Bolo mi tam veľmi dobre a rád by som tam ešte išiel, ale keďže tento rok na škole maturujem a potom odchádzam, prenechávam toto miesto ďalším nádejným sokoliarom. Práca v zahraničí je úžasná. Človek naberie nové skúsenosti, sebavedomie z dobre vykonanej práce, naučí sa jazyk a zažije veľa takých situácií, na ktoré do konca života nezabudne.

Juraj Pavlovič, 4.A

Rosenburg

Ned'aleko mesta Horn v Rakúsku, sa nachádza dedinka Rosenberg. Nad dedinou je krásny hrad obklopený lesom. Hrad Rosenberg mnohí nazývajú aj sokoliarsky hrad.

Už od dávna na tomto hrade žijú sokoliarstvom a veru pozná ho aj mnoho sokoliarov z našej školy, ktorí tu absolvovali letnú prax, alebo dlhodobo tu pracujú. Sokoliari tu robia dvakrát za deň vystúpenia a okrem toho celý deň pracujú s dravcami, čistia im voliéry a posedy, pripravujú potravu, starajú sa o nádvorie.

Ja som tu pracovala dva mesiace cez letné prázdniny. Starala som sa o veľmi vzácnych dravcov, ako sú orliak bielo hlavý, orliak bielo krídly, orol stepný a mnohé iné. Hneď ako som prišla na hrad, mi dali vycvičiť sokola rároha, ktorý mal lietať na vystúpení. Po nejakom týždni mi ostatní sokoliari začali dôverovať a dovolili mi pomáhať na vystúpení. Hoci zo začiatku som im pomáhala sokoly len odnášať, neskôr som začala robiť aj samotné vystúpenia.

Na vystúpení nám lietali vtáky ako sú jastrab lesný, výr skalný, výr sibírsky, sova snežná, rôzne druhy sokolov, orly, ako sú orol stepný, orliak bielo hlavý, orliak bielo krídly...

Najviac sa našim návštevníkom páčil orol stepný, ktorý vykrúžil aj do výšky niekoľkých kilometrov a potom sa strmhlavo, obrovskou rýchlosťou spustil dole, kde ho sokoliar volal na ruku. Na hrad Rosenberg chodilo veľa návštevníkov nielen z Rakúska, ale aj Slovenska a Česka.

Každý druhý týždeň sa robilo vystúpenie na koňoch. Takto sa lietali hlavne sokoly, ktoré lietali na vábitko, ktoré krútil sokoliar sediaci na koni, ale predvádzali sme aj samotné kone, ktoré sa vedeli ukloniť, vedeli španielsky pozdrav a mnoho iného.

Mňa Rosenberg zaujal svojou krásou, prírodou okolo neho a sokoliarstvom, ktorému sa venujem už roky a mnohému som sa tu mala možnosť naučiť. Rada by som sa tam znovu vrátila...

Lucia Bôžiková, 4.E

Riegersburg, Kapfenberg , Bad Gleichenberg (19.6.2011 – 16.8.2011)

Boli sme traja, keď sme 19.6.2011 o 21:00 hod. vyrazili z Bratislavy do 300 km vzdialeného rakúskeho Waldbergu. Jakub a Samuel z lesníckej školy v Prešove a ja zo SOŠL v B.Štiavnic. Tu nás ubytovali a rozdelili na jednotlivé pracoviská – jeden bol na hrade Riegersburg, jeden v odchovni dravcov v Merkendorfe a ja som spolu s majiteľom Raymundom Weinhapplom odišiel na hrad Kapfenberg, kde sa práve pripravoval Ritterfest. Tu som sa zoznámil s kolegami – Štefanom a Reginou. Obaja boli Rakúšania a tak sme sa zhovárali nemecky, ale hlavne anglicky. Každý deň som pracoval s dravcami a robil vystúpenia na hrade. Vystúpenia sme robili na hradnej terase, odkiaľ bol nádherný výhľad na mesto a okolité hory. Bolo tam veľmi dobre, pretože som mohol celé leto prežiť so svojím koníčkom, ktorým je sokolarstvo.

Jakub Gaži 3.A

Leto v sokoliarni

Leto som strávila mimo domova. Bola som v sokoliarni Astur, na hrade Červený Kameň. Už len samotné slovo sokoliareň hovorí o tom, ako som strávila dva mesiace voľna a čo som tam robila. V prvom rade som sa učila a naberala nové skúsenosti o dravcoch a ich výcviku. Každý deň bolo treba skoro ráno vyčistiť priestory okolo posedov. Neskôr boli vystúpenia pre návštevníkov. Po zatvorení sokoliarne som sa venovala prideleným dravcom: rozlietavala ich, pripravovala krmivo a samozrejme krmila. Večer sme obvykle sedeli v areáli sokoliarne pod mohutnou sekvojou a bavili sa s kamarátmi a kolegami. Získala som veľa praxe z oblasti sokoliarstva, vedomosti, kontakty na ľudí, pochodila som rôzne nové miesta. Jednoducho super zážitky so skvelými ľuďmi. Určite neľutujem, že som tam strávila celé prázdniny.

Natália Ondrejková, 2.E

Obrázok: <http://www.slovakia.cdfoto.net/astur.htm>

Boje na Hrone - Starý Tekov

Jedno zamračené letné popoludnie som strávila na veľmi zaujímavom podujatí. Bol to 6. ročník s názvom - BOJE NA HRONE. Akcia sa konala v Starom Tekove a bola to rekonštrukcia bitky z druhej svetovej vojny na bývalej frontovej línii. Neúprosné boje stoviek vojakov zo šiestich európskych krajín v sprievode vojenskej techniky, tanky, delá .... boli pre divákov veľkou atrakciou. Pred hlavným programom boli ukážky činnosti 1. Slovenského

práporu, zásahy polície- napríklad aj

z vrtuľníka. Hlavný program, Boje na Hrone, začal poobede. Rekonštrukcia vyzerala naozaj dôveryhodne. Všetko sa to odohrávalo na frontovej línii so zákopmi, množstvom pyrotechniky, obrnených vozidiel, vojakov v autentických historických uniformách a výzbrojou. Bolo to sprevádzané zrozumiteľným a zaujímavým komentárom. Po akcii

skontrolovali pyrotechnici front a bojisko bolo sprístupnené návštevníkom. Tí sa mohli pozrieť zblízka na historické vojnové vozidlá, zbrane a vojakov. Úžasný zážitok pre mňa a ostatných nadšencov. Natália Ondrejková, 2.E

Brigáda v Bojniciach

Keď ma p. profesorka poprosila, aby som napísal článok o mojej brigáde počas letných prázdnin v Bojniciach, tak som dlho rozmýšľal, čo mám vlastne napísať, pretože z toľkých zážitkov sa len ťažko dalo vybrať niečo, čo by bolo dosť zaujímavé pre čitateľa a dosť krátke na to, aby som nezabral dve strany.

Ale dosť bolo úvodu. Prejdime k článku.

Bojnice sú nádherné romantické mesto. Väčšine ľudí hneď napadne asi najkrajší zámok na Slovensku **BOJNICKÝ ZÁMOK** alebo **ZOOLOGICKÁ ZÁHRADA**. A veľa ľudí ani nevie, že sa v Bojniciach nachádzajú aj sokoliari **AQUILA**.

A práve u nich som cele leto brigádoval. Bol krásny slnečný deň. Vonku bolo teplo a ja som prišiel do areálu stálej sokoliarskej scény. Odvážil som dravce aby sa vedelo, ako sú na tom váhovo aj kondične. Dnes sme mali ísť na výjazdovú akciu Stredoveký deň, ktorý sa konal v Žiline. Nabalili sme potrebné rekvizity a s plným autom sokoliarov a dravcov sme vyrazili na cestu. Na Marianskom námestí sme dravce povykladali v parčíku do tieňa na posedy, poobliekali sme sa do kostýmov a stredoveký deň sa mohol začať. Program bol veľmi pestrý. Vystupovalo tam veľa skupín. My sme absolvovali 3 vystúpenia, ktoré sa ľuďom veľmi páčili. Potom som si zobral naše „bábätko“/ tak voláme jednorôčnú samicu orla skalného/ na ruku a išiel som sa fotiť. Fotil som sa asi zo dve hodiny, keď prišlo za mnou jedno dievča. Mala hnedo-čierne dlhé vlasy. Na stredovekom dni bola po prvýkrát. Dal som jej na ruku orla a rozprávali sme sa do neskorého večera, pretože sme tam robili aj ohňovú show. Keď som sa vyzliekol z kostýmu a zobral som si na ruku krkavca, prišlo za mnou znovu. Ten krkavec sa k nej správal tak, akoby jej dvoril. Snažil sa na seba upozorniť, vrtel sa, vydával také čudné zvuky. Prirovnám to troška ku kocúrovi, keď je spokojný a pradie... Nevieť prečo, ale asi sa obidvaja do seba zaľúbili... S tým dievčaťom som doteraz veľmi dobrý kamarát... a povedala mi, že ten krkavec bol inšpiráciou pre jej tetovanie. Takže aj nejaký takto môže skončiť jeden z pekných dní u sokoliarov **AQUILA** v Bojniciach.....

Na stredovekom dni bola po prvýkrát. Dal som jej na ruku orla a rozprávali sme sa do neskorého večera, pretože sme tam robili aj ohňovú show. Keď som sa vyzliekol z kostýmu a zobral som si na ruku krkavca, prišlo za mnou znovu. Ten krkavec sa k nej správal tak, akoby jej dvoril. Snažil sa na seba upozorniť, vrtel sa, vydával také čudné zvuky. Prirovnám to troška ku kocúrovi, keď je spokojný a pradie... Nevieť prečo, ale asi sa obidvaja do seba zaľúbili... S tým dievčaťom som doteraz veľmi dobrý kamarát... a povedala mi, že ten krkavec bol inšpiráciou pre jej tetovanie. Takže aj nejaký takto môže skončiť jeden z pekných dní u sokoliarov **AQUILA** v Bojniciach.....

Ivan Donič, 3.B

Foto:

<http://sk-sk.facebook.com/media/set/?set=a.431329944479.224177.47821739479&type=1#!/photo.php?fbid=47822194479&set=a.431329944479.224177.47821739479&type=3&theater>

http://www.facebook.com/1.php?u=http%3A%2F%2Fzilina-gallery.sk%2Fgalleries%2Fzivot_Ziliny%2FStredoveky_den%2FStredoveky_den_2010%2FIMG_7972.jpg&h=3AQHOYMFV

Krajina tisícich jazier.

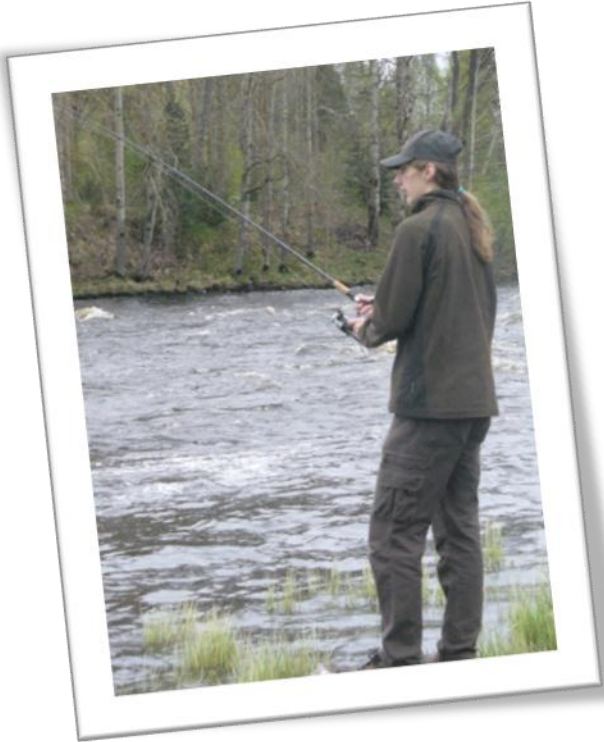
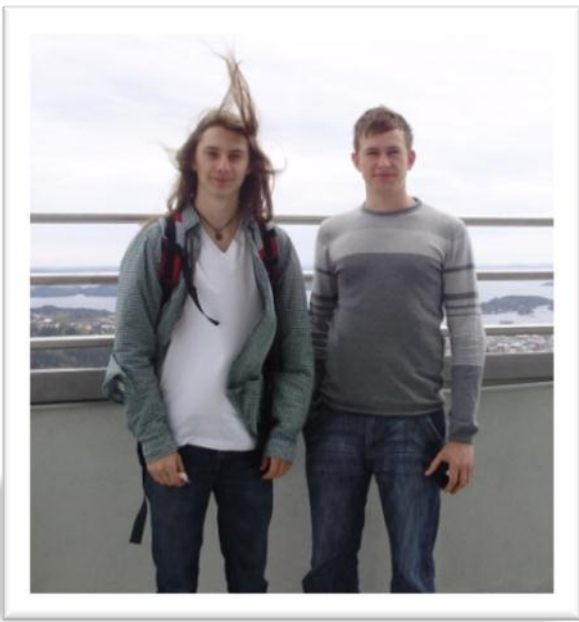
Projekt Leonardo nám umožnil zúčastniť sa pracovnej stáže v jednej z fínskych lesníckych škôl v peknom malom mestečku Toivala.

Začalo to 2. mája, kedy sme odleteli z letiska v Budapešti. Po prilete som bol očarený obrovským množstvom jazier, ktoré sa rozprestierali celou krajinou. Na letisku nás čakala Marja, ktorá nás ubytovala v miestnej škole a poskytla nám informácie o programe. Prvým dňom sme začali na miestnej súťaži zručností študentov, ktorí reprezentovali svoje odborné školy. Ďalšie dni sme pracovali v lese s krovinorezom a odstraňovali sme nežiadúce dreviny. Potom nás čakal deň, na ktorý sme veľmi čakali. Išli sme totiž na tok hlucháňa a celú noc sme prespali v lese s teplotou okolo nuly, pretože sme museli čakať do rána, kedy to začne. Bolo to krásne a zo všetkých strán sa ozývali zvuky tokajúcich hlucháňov. Mali sme možnosť tohto nádherného operenca aj vidieť. Ďalší týždeň sme navštívili zaujímavé kultúrne pamiatky a miesta. Napríklad starý zrubový dom, výhľadnú vežu nad mestom, múzeum so všetkými zvieratami, ktoré tam kedy žili, dokonca aj s mamutom a veľtrh aktivít v prírode, kde sme mohli nájsť všetko - od športových aktivít, až po naše obľúbené poľovníctvo. Bol to pekný týždeň, ale aj tak ako sa hovorí- najlepšie na koniec. Pracovali sme s približovacou súpravou, ktorých škola vlastní 9 a veru nie sú najlacnejšie. Študenti pracujú s týmito strojmi a vykonávajú aj ich opravy. Majú všetko potrebné vybavenie a môžem povedať, že moderné. My sme vykonávali údržbu po 600 hodinách na približovacej súprave Ponse. V tom je zahrnutá výmena filtrov, olejov, doťahovanie skrutiek na kolesách a hydraulickéj ruke a vizuálne ohodnotenie, či je stroj v poriadku. Nasledujúci deň sme so študentmi navštívili cenné lesné lokality, ktoré sú zaujímavé hlavne flórou. Prišla streda a my sme sa vybrali na kanoe. Splavili sme asi 7 kilometrový úsek rieky s tromi obtiažnejšími úsekmi, ale zvládli sme to. Blížil sa koniec týždňa a teda aj návrat domov, ale predtým sme samozrejme ešte chceli vyskúšať fínsku rybačku. Na rieke sa Ľubovi podarilo chytiť nádherného pstruha dúhového. Potom sme strávili veľa času na člne s pokusom o lov šťuky. Ale márne. Posledný deň sme mali program v oddychovom areáli, kde sme pripravovali paintbalový areál a nakoniec sme si mohli samozrejme aj zahrať. Blížila sa nedeľa 22 mája a náš odchod z tejto krásnej krajiny. Ľudia sú veľmi milí a ochotní pomôcť v každom smere. Ja osobne som bol veľmi očarený a určite sa sem niekedy vrátim.

Myslím, že Fínsko je krajina, ktorá stojí za to, aby ju človek videl aspoň raz. A preto chcem poďakovať za túto možnosť, že som mohol takúto krajinu navštíviť a odnieť si veľa zážitkov a odbornej zručnosti.

Autor: Michal Gašparovič, 4.E

FÍNSKO

Posledné dva týždne som mnohým ľuďom musel odpovedať na ich zvedavé otázky. Na väčšinu som mal automatickú odpoveď : „Áno, bolo super. Hneď by som šiel naspäť.“ Celú rodinu, všetkých priateľov a známych zaujímalo, aký bol môj trojtýždňový pobyt vo Fínsku. Chceli vedieť všetko a preto bolo ťažké ujsť pred týmto výsluchom. Dopodrobna som im musel vysvetľovať nielen cestu lietadlom a zážitky z letísk, ale opisovať aj naše ubytovanie, mentalitu fínskeho národa, vzhľad krajiny, rozdiely medzi Slovenskom a Fínskom. Nezabudol som im spomenúť aj prácu s lesnými strojmi, v skleníku alebo chovnej stanici. Vo Fínsku som bol počas Majstrovstiev sveta v hokeji, a keďže Fíni získali titul, oslavovali sme spolu s nimi. Tak aký bol teda celý pobyt vo Fínsku?

Celé sa to začalo balením. Večer pred odletom. Veď to stačí. Našťastie som si doma nič nezabudol. Ráno sme odlietali z Budapešti. Boli sme 4 : Peťo, Rado, Mišo a Ľubo. Rozdelili sme sa až v Helsinkách, chalani Mišo a Ľubo

leteli inam, do Kuopia. Letel som prvýkrát, preto to bol pre mňa ohromný zážitok. Najmä to zrýchlenie lietadla pri vzlietaní. Už vtedy som sa tešil, kedy si to znova zopakujem. Let trval niečo cez 2 hodiny. V Helsinkách sme prestupovali na ďalšie lietadlo, ktoré nás dopravilo do konečnej stanice – Kajaani. Ubytovaní sme boli na školskom internáte. Zarazilo ma, že ten sa vôbec, ale vôbec nepodobal na tento náš, slovenský stredoškolský intrák. Bol skôr typu samostatných buniek, v ktorej boli 4 izby a na každej izbe bývali 2 študenti. A žiadne kontrolovanie vrátnikom či vychoškami- jedine kamery pred vchodom. Bola to oveľa uvoľnenejšia atmosféra, nehovoriac o vybavení celého ubytovania. Pre každú túto bunku bola kuchyňa s obývačkou a kúpeľňa. Dych mi vyrazila kuchyňa a jej zariadenie: obrovská chladnička s mrazničkou (obsahujúca mäso z losa :D), mikrovlnka, kávovar, umývačka riadu, rúra, sporák. Tu sme si pripravovali naše raňajky, obedy i večere. Popritom sme stíhali pozeráť aj televízor- majú totiž filmy v angličtine. Náš voľný

čas okrem toho vypĺňalo spanie, spoznávanie mesta, nadväzovanie nových známostí a kontaktov. Očakávali sme studené až mrazivé počasie (predsa ešte len bol začiatok mája), no prekvapilo nás pomerne slnečné počasie. Snežilo len prvý deň. Po zvyšok pobytu sa otepľovalo. Zo začiatku sme nevedeli, ako sa budeme s Fínmi dohovárať, no nakoniec to až taký problém nebol. Myslím, že obe strany – my i oni- sme si zlepšili čo- to v angličtine. Znalosť angličtiny nám veľmi pomohla. Bez nej by sme sa nedohovorili. To bola pre nás tiež skúsenosť. Prvý týždeň sme sa len oboznamovali s okolím, študentmi, navštívili sme aj školu, do ktorej chodili študenti, s ktorými sme boli ubytovaní. Nevynechali sme aj chovnú stanicu so psami rôznych rás. Škola vlastní stádo kráv, kone a poníky, ktoré zabezpečujú lepšiu výučbu pre študentov v odbore Starostlivosť o zvieratá. V škole sme sa nezdržovali. Chodili sme často len do jedálne, boli sme stále hladní. Mohli sme však jesť koľko sme chceli. A aké bolo teda jedlo? Švédske stoly, šaláty, ryby, zemiaky, chlieb, ovocie, zelenina a hlavne vynikajúce dezerty. V obchode sme si tiež mohli kúpiť, čo sme chceli. Do mesta vzdialeného asi 5 km sme chodili na bicykloch alebo kolieskových korčuliach. Hneď na druhý deň nám boli Fíni ochotní požičať vlastný skúter, pričom nás vôbec nepoznali. Začiatok druhého týždňa bol však pre nás príliš nudný. Kládli sme dlažbu na parkovisku za sklenníkmi. Tie tri dni boli ozaj drina. Vo štvrtok nám dali k dispozícii vyvážaciu súpravu, ktorou sme sa hrali skoro ako s hračkou. Zaujímavou skúsenosťou bola pre nás práca aj na iných lesných strojoch, konkrétne na harvestoroch. Obaja sme si to prvýkrát vyskúšali a táto práca nás naozaj zaujala. Stromy vo fínskych lesoch majú príliš malé rozmery, čo spôsobujú chladnejšie klimatické pomery. Počas našej návštevy v škole prebiehali praktické maturitné skúšky. Skúšobnému komisárovi sme na fotografii ukázali 25 kubíkového smreka, aké rastú na Slovensku. On pri pohľade naň skoro spadol z pňa, na ktorom sedel a nevedel, čo na to povedať. U nich totiž majú 100-ročné stromy hrúbku najviac 35 cm. Tretí týždeň sme spoločne so študentmi tunajšej školy absolvovali dvojdňovú exkurziu na škole vo Valitime. Táto škola je akýmsi pokračovaním školy v Kajaani. Majú tam novšie, kvalitnejšie stroje vo väčšom počte. Prvý deň sme si skúšali práce na počítačovom simulátore harvestora a na druhý deň sme boli s harvestorom skúšať naše naučené zručnosti v lese. Išlo nám to celkom dobre.

Pobyt vo Fínsku bol pre náš veľkým a nezabudnuteľným zážitkom. Získali sme jazykové, odborné a praktické skúsenosti. Popritom sme sa stihli aj zabaviť a stretnúť mnoho zaujímavých ľudí. Sme radi, že sme dostali od našej školy takúto príležitosť. Touto cestou sa chceme teda poďakovať našej SOŠL v Banskej Štiavnici a tiež škole v Kajaani.

Peter Mališ, 4.A

Nemecko

Naša cesta v rámci projektu Leonardo sa začala 2. mája 2011. Naši rodičia nás zaviezli na letisko do Viedne, odkiaľ sme leteli do Lipska. /Lipsko je mesto v Nemecku./ Tam sme však

nebývali. Bývali sme kúsok od lipského letiska v mestečku s názvom Schkeuditz. Bolo to krásne mestečko. Na letisku nás čakal András, jeden zo zamestnancov organizácie, ktorý nás odviezol na miesto, kde budeme bývať. Zložili sme si veci a išli na raňajky, keďže sme prileteli ráno. Poukazoval nám všetko. Všetky miesta, kde sa môžeme zabaviť, jedáleň, klub, záhradu a podobne. Na raňajkách sme zistili, že okrem nás tu sú aj iní Slováci z Banskej Bystrice. Okrem Slovákov tam boli aj Česi, Poliaci, Slovinci a Portugalci. Po raňajkách sme sa išli vybaľiť a zabývať. O dve hodiny nás prišli zavolať, že ideme na exkurziu do Lipska. Takže sme mali program na zvyšok dňa. Do Lipska sme išli vlakom. Cesta netrvala dlhšie ako pol hodinu. Vystúpili sme a Andre, ktorý bol tak isto zamestnancom organizácie a ten nám robil sprievodcu. Poukazoval nám takmer celé Lipsko. Všetky historické pamiatky, ktorých tam bolo neúrekom. Keď sme sa vrátili naspäť do Schkeuditzu, tak sme prišli rovno na večeru. Po večeri sme sa zoznámili s pánom Gizekem, ktorý bol majiteľ celej organizácie. Keďže bol poľovník, tak sa nám chcel pochváliť so svojimi úlovkami. Popozerali sme všetky jeho trofeje a večer nás zavolať na posed. Mal súkromný revír s výmerou

asi 800 HA. Cesta trvala skoro hodinu. Keď sme prišli na miesto, dostali sme ďalekohľad na nočné videnie. Bohužiaľ, v ten večer sme nič nevideli. Vrátili sme sa unavení z cestovania a ako sme si ľahli do postele, tak sme zaspali. Na druhý deň nám ukázal pán Gizeke, kde budeme celé tri týždne pracovať. Večer nás opäť zobral na posed. To sa nám už darilo lepšie. Strelil diviačicu, ktorá vážila cca 70kg. Potom sme ju vyvrhli a išli sme naspäť. Keďže sme sa vrátili okolo pol druhej v noci, boli sme unavení. Po ďalšie dni sme pracovali v záhrade a večer sme sa

išli zabaviť do klubu, ktorý bol v tom istom areáli, kde sme bývali. Slúžil pre tých študentov, ktorí tam bývali. Mali tam biliardové stoly, takže sme sa až tak nenudili. Spoznali sme sa s ostatnými Slovákami ako aj s Čechmi a Poliakmi. Cez víkend nám naplánovali exkurziu do Drážďan. Cesta nám trvala vyše hodiny a opäť sme cestovali vlakom. Drážďany boli úžasné. Toľko histórie pokope ako mravcov v mravenisku. Na exkurzii sme boli s tromi Slovincami. Navštívili sme tam rôzne múzeá, historické kostoly a podobne. V nedeľu sme mali voľno, tak sme spoznávali okolitú krajinu. Išli sme do obchodu nakúpiť ďalšie zásoby a celý deň sme dospávali, aby sme mali sily do ďalšieho týždňa. Na ďalší deň sme dostali za úlohu postaviť stan na pozorovanie vtákov, ktorý sme posprietali s vrbových konárov. Po ostatných dňoch sme robili v záhrade. Večer sme sa išli vytancovať do klubu a šli sme spať. Druhý víkend nám naplánovali dvojdňovú exkurziu do Berlína. Veľmi sme sa tešili že uvidíme Berlín.

Do Berlína sme cestovali vlakom. Dokopy cesta trvala asi 4 hodiny. Keď sme tam prišli, na stanici nás čakal pán Will, ktorý nás mal sprevádzať dva dni po Berlíne. Prvý deň sme nechodili ďaleko od hotela, v ktorom sme mali prenocovať. Na druhý deň sme boli pri Brandenburskej bráne, ako aj pri berlínskom múre, rôznych iných historických pamiatkach a aj v známom nákupnom dome Ka De We. Vrátili sme sa v nedeľu večer. Posledný týždeň nám sľúbili, že pôjdeme do lesa. Mali sme za úlohu porozbijať zhnité, staré posedy a tie, čo sa dali použiť, sme

mali opraviť. Posledný víkend sme mali voľno, takže sme sa mohli previezť do Lipska, nakúpiť nejaké suveníry a rozlúčiť sa s mestom. Keďže sme odchádzali v nedeľu poobede, tak sme si chceli posledný večer užiť. Tancovali sme až do skorého rána. Na druhý deň sme sa so všetkými rozlúčili a išli sme domov so zmiešanými pocitmi, keďže sme sa domov aj tešili, ale chceli sme aj zostať. Bola to určite dobrá skúsenosť, hlavne po jazykovej stránke. Spoznali sme mnoho nových ľudí z rôznych krajín a určite nikdy nezabudneme na tie zážitky, ktoré sme tam prežili.

KOMPOSTOVISKO

Jedného slnečného dňa sa v hlave našej nezastaviteľnej triednej zrodil nápad postaviť kompostovisko. Ihneď začala zháňať lacnú pracovnú silu. Hlavou jej blyslo, že to budú chlapci, ktorí majú menšie restíky na internáte a ocitli sa tam známe mená: Ján Gembec, Peter Slúka, Jakub Haraga a Ján Párničan. Keď sme začuli klepot jej topánok na chodbe, vedeli sme, čo nás čaká. A tak sme sa pobrali na miesto činu. Bolo to za rohom internátu. Keď sme videli materiál, z ktorého sme mali kompostovisko postaviť, sami sme tomu nechceli uveriť. V tej chvíli sme si mysleli, že ide o

hlúpy žart. Ale ona s nami nesrandovala a vážne ho chcela postaviť. K dispozícií sme mali štyri železné trubky, štyri dosky, sekeru, ktorá každým úderom spadúvala a píľku, ktorá len predlžovala našu prácu. Ale napriek tomu sme sa nenechali odradiť, lebo sme sa chceli zbaviť restov. Pri stavbe

nás riadila naša triedna profesorka Hradilová. Jej požiadavky boli dosť náročné, ale my sme sa ich snažili splniť na jednotku. Počas našej práce s triednou nás prišli pozrieť aj pani vychovávateľka Heintzová a pán vychovávateľ Javorský. Tí našu prácu ohodnotili kladne, lebo vedia, že naša triedna urobí aj z vecí určených na vyhodenie, majstrovské dielo. Práve toto

kompostovisko má slúžiť na vyhadzovanie biologických odpadkov, ktoré po určitom čase poslúžia na prihnojovanie kvetov v areáli ŠI. Na obidvoch stranách bol dobrý pocit, pretože sme urobili osožnú vec pre internát a jeho obyvateľov a zároveň sme boli spokojní, pretože sa nám vymazali staré resty.

Ján Párničan, Ján Gembec, 3.B

INTERNÁTNÍ KOSCI

Kosenie ručnou kosou je dnes už pomerne vzácne. Väčšina ľudí už dávno vymenila kosu za krovinorez alebo kosačku, ktorú kúpili v Mounthfiede. Aj keď ručné kosenie ovláda už len časť staršej a strednej generácie, predsa sa

nájdu aj medzi mladými ľuďmi ojedinelé prípady, ktoré vedia narábať aj s ručnou kosou. V našom ŠI som objavila dva takéto talenty a to Michal Belička a Stanko Nosál. S ochotou a za chvíľu skosili veľkú časť vysokej trávy v okolí ŠI. A že im práca išla od ruky, vidieť zo záberov na fotografiách. Zvuk, keď kosu brúsili osličkou, nám, skôr narodeným, pripomínal detstvo. Isteže to nie je ako kedysi, keď kosci kosili celé dni, či týždne... Bohužiaľ málokto z našich študentov siahne po diele J.G.Tajovského - Kosec Môcik.

Beh jesene

Beh jesene sme tradične absolvovali v krásnom prostredí Štiavnických vrchov. Počasie nám prialo a tak sme si beh dostatočne vychutnali. Približne dvojkilometrová trasa viedla okolo Kalvárie cez lúku, až k osídlenej časti mesta. Túto akciu zorganizovali naši vychovávatelia, v snahe posilniť našu fyzickú i duševnú kondíciu. Ste zvedaví, kto dobehol do cieľa ako prvý? Víťazom sa stal M. Kováčik (1.B) a hneď po ňom dobehli do cieľa S. Prč (1.A) a M. Nomilner (1.A). Víťazi, ako aj všetci účastníci tejto akcie, boli odmenení zaujímavými cenami, takže nakoniec zistili, hlavne tí najrýchlejší, že bežať sa oplatilo.

Autor článku: Nikolas Švarda, 1.A

DEŇ ZEME

DEJA JEVA

Kedže si v apríli ľudia pripomínajú Deň zeme, rozhodli sme sa aj my, študenti 1.B triedy, (terajšia 2.B) spolu s vychovávateľmi, že vyčistíme kúsok zeme v areáli Kysihýbel. Prišli sme na určené miesto, ktoré bolo zahádzané odpadkami rôzneho charakteru - fľaše, igelity, pneumatiky, konzervy atď. Vyčistenie nám trvalo asi hodinu a výsledkom bolo 11 vriec odpadu. Navštívila nás pri tom aj štiavnická televízia, ktorá nám položila niekoľko otázok. Nebolo to všetko iba o zbieraní odpadkov, pretože sme si neskôr založili oheň a opekali slaninu a klobásky. Prežili sme tak so spolužiakmi pekné popoludnie, kde sme spojili príjemné s užitočným. Smutné na tomto všetkom však bolo, že o týždeň toto prostredie vyzeralo

takmer rovnako ako predtým. Kiežby si aj študenti našej školy uvedomili, že neporiadok v okolí ŠI si robia oni sami a je len na nich, či v tom budú pokračovať alebo si vstúpia do svedomia a budú hrdí na pekné a čisté okolie internátu.

Patrik Sabota, 2.B

Jelenia ruja

Bol teplý septembrový deň a 17 žiakov našej školy sa na podnet pána vychovávateľa Ing. Vanču, vybralo spolu s pani vychovávateľkou Hradilovou na vrch Tanád. Cestou sme mali šťastie vidieť dve srnky, ako si pochutnávali na dozretých jabĺčkach. V očakávaní, po temer hodinovej chôdzi, sme sa uvelebili na mohutných, slnkom vyhriatych skalách. Hoci naše pôvodné očakávania sa nenaplnili a nepočuli sme ani len náznak jelenej ruje, zažili sme veľmi pekný večer v prírode. Netopiere, ktoré nám „svišťali“ nad hlavami, nádherný západ slnka, východ mesiaca, ktorý bol akurát v splne, sálavé teplo rozehriatych skál, maškrtenie lieskových orieškov...

Pri „vegetení“ na skalách, sme počuli aj ranu z guľovnice. „Padla jelenica“, oznámil nám po krátkom telefonáte p. Vančo. O 9 večer sme sa už museli pomaly vracat' na internát. Keďže sme schádzali už potme, cestu dole poznačilo „pár“ pádov. Niektorí prváci to vzdali a keďže nechceli ísť na internát pešo, zavolali si taxík. Ostatní sme sa pomaličky pobrali späť.. A keď vravím pomaly, tak pomaly. Po príchode na internát, nás všetkých zmohla únava z náročnej cesty a tak sme okamžite pospali.

Sakál Radovan, Obročník Marcel, 1.B

Môj zážitok z prázdnin

Napriek tomu, že toto leto som nebol pri mori, môžem povedať, že moje zážitky z prázdnin sú nezabudnuteľné a pekné. Veď Slovensko nám ponúka oveľa viac ako mnohé prímorské krajiny. Príroda sa pýši nielen rozmanitou faunou a flórou, ale aj krásnymi prírodnými úkazmi a vrchmi. K takýmto miestam neodmysliteľne patrí aj Predná Hora.

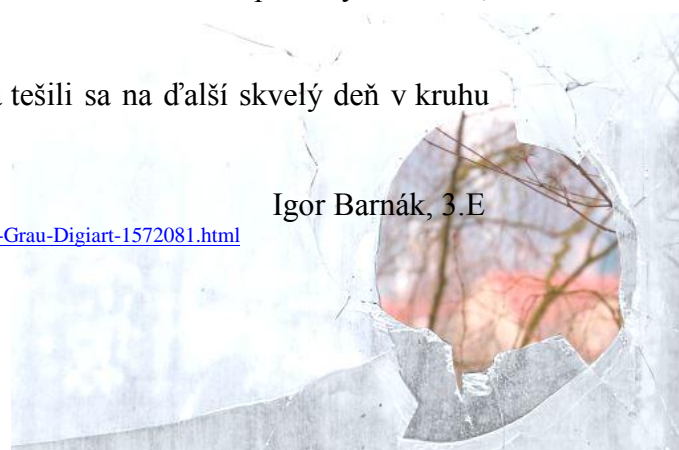
A práve v spomínanej lokalite som cez prázdniny strávil niekoľko príjemných a nezabudnuteľných dní v spoločnosti veselých ľudí. Otcovi kolegovia z práce absolvovali malý relaxačný pobyt, na ktorom som nemohol chýbať ani ja s rodinou. Po príchode na spomínané miesto, som sa najprv zoznámil s priestrannou dvojposchodovou chatou, ktorá pôsobila dojmom veľkého bludiska. Po ubytovaní a vybalení, sme s bratom a kamarátom ako „správni chlapi“, zobrali do rúk loptu a pod' ho na futbalový zápas. Prvý výkop a bum!! Okno v suchu.

„Čo teraz?“, pomysleli sme si. Rýchlo sme poupratovali zvyšky skla, okno zamaskovali a odložili loptu. Rodičia pohltení debatou a prípravou ohniska na večernú párty, našťastie nespozorovali náš veľký prešľap. Ticho, ako kôpky nešťastia, sme sa posadili ku skupinke a znudene počúvali „dospelácke“ rozhovory. Zrazu som si spomenul na vzduchovku v aute. Rýchlo sme si pripravili stanovište na streľbu a pod' ho na spoločný duel. Prvý výstrel a bum!! Druhé okno v suchu. „Tak toto už nazamaskujeme!“, hovorí mi kamarát. „Nič sa neboj, zabav rodičov, ja to dám do poriadku“, potichu som mu zašepkal do ucha. Tak aj bolo. Kým on zabával rodičov, rýchlo som poupratoval zvyšky skla, zamaskoval ďalšie okno, odložil vzduchovku a posadil sa k našej skupinke. Zrazu sa jeden z „dospelákov“ postavil a ladným krokom začal poskakovať okolo chaty. Mlčky sme pozreli jeden na druhého a čakali, čo sa bude diať. Našťastie ani on nič nespozoroval a tak mi kamarát zašepkal: „Máš ešte niečo okrem lopty a vzduchovky so sebou?“ To, čo som mal ešte pripravené na ďalší duel, ostalo radšej mojim tajomstvom pre prípad, aby sme prvú noc nemuseli tráviť po holým nebam, uprostred prírody, napospas divej zveri.

Večer sme si tíško líhali do pripravených postelí a tešili sa na ďalší skvelý deň v kruhu skvelých ľudí.

Igor Barnák, 3.E

Obrázok: <http://view.stern.de/de/picture/Fenster-glas-Scherben-window-Durchblick-Grau-Digiart-1572081.html>

Karikatúra - Suseda

Je sobota. Sedím si pri okienku vo svojej detskej izbe a rozmýšľam, koho by som opísal. Vonku je zamračené, sem-tam vykukne zubaté slnko a vycerí zuby. Dumám, dumám a rozmýšľam koho - mamu, otca, brata? Ale nie. Z nich si predsa uťahovať nebudem. A zrazu je tam. Náš Sherlock Holms. Je to naša suseda. Je taká zvedavá a vtieravá, že by ju kludne mohli dať do seriálu Colombo, ako jeho asistentku. Veru tak, nič jej neunikne. Keď máme návštevu a sedíme na terase, tak stále chodí vešať prádlo. Jeden by si myslel, že perie pre celú dedinu. Okopáva, polieva a zase vešia prádlo. Proste, len aby jej niečo neušlo. Pripomína mi postavičku z rozprávky- zvedavé prasiatko. Jej postava je nízka, zavalitá a ťarbavá. Je viac široká ako vysoká. Hovorí sa, že takého človeka radšej preskočíte ako obídete. Tvár má guľatú ako mesiac v splne, líca také tučnučké, že vyzerajú ako škrečok, ktorý si do nich napchá potravu. Uši - ani neviem či ich má, pretože stále nosí šatku, ale počuje dobre, tak ich má asi moc veľké. Brady má až dve. No to vám poviem, môže byť rada, že nie je chlap, lebo holiť dve brady, no nechcelo by sa mi. A tie očká. Má ich také malé a čierne, že vyzerajú ako myšie dierky. Ďalej je na rade nos. Keby ste ho videli, tak si poviete, že je to výstražný trojuholník. Neviem, možno pije..... Aby som nezabudol- ústa. Sú také široké, že keby nemala jej hlava uši, tak by sa smiala kolom dookola. No a nakoniec to najlepšie - zuby. Tie má ako noty na bubon.

A teraz si toto všetko predstavte.

Nepripomína vám hallowinsku tekvicu? Myslím, že som ju vystihol a aj keď to tak nevyzerá, mám ju celkom rád.

Erik Filípek 2.E

Extrémizmus možno rozdeliť podľa dvoch základných hľadísk:

1. Podľa objektov napadnutia na extrémizmus:

- útočiaci na ústavnosť a štátne zriadenie,
- hrubo narúšajúci občianske spolužitie,
- útočiaci na život a zdravie občanov,
- rasistický (rasovo motivovaný).

2. Podľa formy konania na extrémizmus:

- verbálny,
- násilný (brachiálny),
- grafický.

Vo vývoji extrémizmu možno pozorovať tri základné štádiá:

I.štádium - charakterizuje pudovosť, iracionalita a úplná absencia strategického plánovania vlastných akcií. Často vychádza z pocitu ohrozenia. Aktivity, ktoré sú motivované sociálne, rasovo, etnicky alebo národnostne, sú zamerané na osoby, ktoré agresor vníma ako reprezentantov skupiny, ktorú negatívne hodnotí. To, samozrejme, platí len o tých formách extrémizmu, ktoré si zvolili ako cestu riešenia násilie.

II.štádium - charakterizujú cieľavedomé snahy o čiastkovú alebo komplexnú zmenu spoločenského a politického usporiadania spojeného so spolčovaním, plánovaním a propagáciou týchto snáh. Pre tieto aktivity je typická vysoká miera demagógie, pohrdanie zákonmi, znevažovanie humanitných princípov a preferencia radikálnych metód.

III. štádium - vrcholom extrémistických postojov je vznik politickej strany, ktorá na základe jasne formulovanej ideológie a programov smeruje k uchopeniu moci a neskôr prípadne aj k zmene politického systému. **Pre extrémistické programy je charakteristické, že ponúkajú rýchle a razantné riešenia zložitých spoločenských problémov, čo medzi širokými vrstvami málo zorientovaného obyvateľstva vyvoláva pozitívne reakcie.**

Extrémizmom nie je:

Blokáda vchodu na stavbu jadrovej elektrárne, bránenie v ťažbe dreva priviazaním sa o strom,

vyvesenie transparentu na budove ministerstva pôdohospodárstva kvôli výrubu stromov, verejná akcia na námestí na výročie smrti Jozefa Tisa, demonštrácia proti vojne v Iraku s protiamerickými heslami, zablokovanie križovatky v centre mesta veľkou skupinou cyklistov.

Extrémizmom je:

Sabotáž stavebných mechanizmov budujúcich diaľnicu/priehradu, fakľový pochod na výročie vyhlásenia slov. štátu, spojený s obhajobou jeho ideológie, násilnosti a rozbíjanie výkladov obchodov v rámci protestu proti globalizácii, verejné zhromaždenie, na ktorom v prejavocho odznali výzvy na odsun Maďarov/Rómov/Židov/moslimov zo Slovenska a obmedzovanie práv menšín, koncert hudobných skupín, hrajúcich skladby s rasistickými textami, demonštrácia „zväzu mladých komunistov" vyzývajúca na zrušenie súkromného vlastníctva a na triedny boj.

Zdroj: Nemaj trému z extrému, **Nadácia otvorenej spoločnosti – Open Society Foundation, Bratislava 2007**

<http://www.rasizmus.sk/vizualy/>

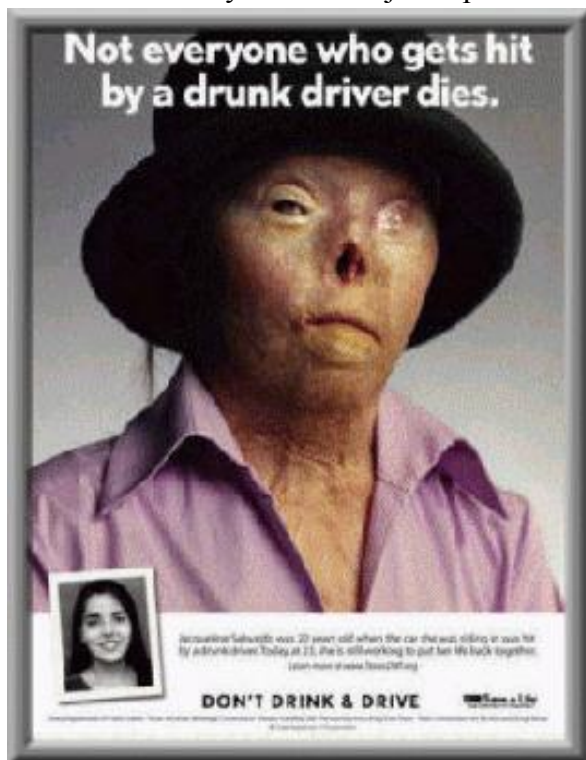

Je veľa dôvodov prečo nepiť...

Tragická nehoda v Austine, (štát Texas, USA) zásadne zmenila život 20-ročnej tinedžerky z Venezuely Jacqueline "Jacqui" Saburido, ktorá prišla do Spojených štátov študovať angličtinu.

V osudné nedeľné ráno 19. septembra 1999 sa Jacqui viezla v Oldsmobile spoločne s tromi priateľmi. Vracali sa domov z istej narodeninovej party.

Približne v rovnakej chvíli nasadol do svojho terénneho auta GMC Yukon aj 18-ročný študent Reggie Stephey. **Mal však v sebe niekoľko pív.** Neďaleko Austinu sa obe autá zrazili. **Opitý mladík Reggie Stephey nezvládol riadenie.** Vinník nehody vyviazol z ťažkej havárie bez ťažších zranení. V Oldsmobile však dvaja mladí ľudia zahynuli a dvaja utrpeli ťažké zranenia.

Jedným z nich bola

aj Jacqueline "Jacqui" Saburido. Auto, v ktorom sedela, okamžite zachvátili plamene. Takmer minútu sa smažila v plameňoch, kým sa jej podarilo otvoriť poškodené dvere. Utrpela popáleniny na 60 % tela. Prsty na rukách boli tak spálené, že jej ich museli amputovať.

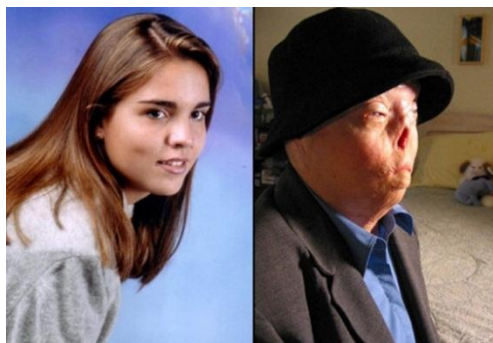
Prišla nielen o vlasy, ale aj uši, nos a ľavé očné viečko. Do dnešného dňa má za sebou viac ako 50 operácií a ďalšie ju ešte len čakajú. Keď sa Jacqui prvýkrát po nehode pozrela do zrkadla, neverila vlastným očiam. Jej tvár bola ešte hroznejšie, ako jej najpesimistickejšie predstavy. Krásne a mladé dievča sa za pár sekúnd zmenilo na netvora, od ktorého každý bočil pohľadom.

Väčšina ľudí by sa po takejto zmene utiahla do ústrania a skrývala. Jacqui však pochopila, že by to len zhoršilo jej situáciu. Svoju znetvorenú tvár sa rozhodla prepožičať do reklamnej kampane upozorňujúcej na nebezpečenstvo, ktoré môže spôsobiť alkohol za volantom. Nie raz, ani dvakrát, ale dennodenne bojuje proti alkoholu za volantom. Jej zohavená tvár je tým najodstaršujúcejším príkladom. Vystupovala v mnohých talk show, navštevuje besedy, má svoju webstránku. Apeluje na mladých ľudí, aby svojou nerozvážnosťou nespôsobovali utrpenie nevinným ľuďom tak, ako pred viac ako desiatimi rokmi neďaleko Austinu ublížil opitý mladík Reggie Stephey jej a jej priateľom.

-vn-

Zdroj: <http://tvnoviny.sk/spravy/svet/foto-a-video-opity-mladik-zmenil-krasnu-tinedzerku-na-netvora.html>

<http://home.arcor.de/c.kissenbeck/Speedy/jacqueline.htm>

Spomienky bývalého učiteľa jazyka slovenského 70. - 80. roky

Kantori zasadajú

Majestátne sekvoje mamutie strážia bránu našej Alma mater. Sú to už vyše storočné sekvoje, tak pamätajú veľmi veľa pekného, dobrého aj zlého, ale aj zaujímavého.

Brána školy je veľká, ťažká, ťažko sa otvára, akoby chcela zdôrazniť svoju

vážnosť, hovoriac - kto mnou prejde, musí brať školu vážne, musí sa dôsledne pripravovať na svoje pekné budúce lesnícke povolanie. Touto bránou prechádzajú vážení páni profesori, aj bezstarostní študenti, aby „nadobudli základy cechu lesníckeho“. Aj dnes, v tento výnimočný deň, lebo sa koná klasifikačná porada, prechádzajú ňou páni profesori, aby adeptom lesníckeho povolania zhodnotili polročnú prácu. A študenti majú veru dnes „malú dušičku“. Porada sa konala v období, keď nebolo verejné známkovanie, vtedy pán profesor tajne napísal známku z odpovede študenta a študent sa len na konci klasifikačného obdobia dozvedel výslednú známku. Preto je dnes taký zvláštny deň.

Do zborovne, ktorá je najkrajšou miestnosťou budovy, vybavená moderným nábytkom, no hlavne zeleným konferenčným stolom, pri ktorom sa rozhoduje o osude študentov, veľkou profesorskou knižnicou s vyše 5000 zväzkami kníh a malým konferenčným stolom v kúte

miestnosti. Nad touto atmosférou „prísnosti a spravodlivosti“ bdie prísne oko J. A. Komenského, pod dozorom ktorého sa štyrikrát do roka vynesie ortieľ nad úbohými študentmi.

Začína sa porada a začína sa vždy presne, na to si pán riaditeľ P. vždy potrpí. Už pred začiatkom porady sedí za vrchstolom, vždy starostlivo upravený, učesaný, či už v lesníckej uniforme, alebo v civile. No, lesnícka uniforma mu mimoriadne pristane. Pán riaditeľ má peknú atletickú postavu /hoci nikdy mimoriadne nešportoval/ a dbá, aby bol celý profesorský zbor príkladom v úprave zovňajška študentom školy. Raz pedagogická porada rozhodla, že všetci študenti musia nosiť na vyučovanie kravaty. To ste mali vidieť tú vynachádzavosť „študentskej chasy“. Aby študenti dôsledne dodržali nariadenie pedagogickej porady, začali

nosiť kravaty aj na košeliach rozhalenkového typu. Čo mal profesorský zbor robiť, musel po čase svoje rozhodnutie o nosení kravát zrušiť. Študenti tak nepriamo zvíťazili nad rozhodnutím profesorov školy. Pred naším pánom riaditeľom leží pekný zelený zápisník, v ktorom sú zapísané všetky rozhodnutia pedagogických porád. Píše ich už vyše dvoch desaťročí. Aj to je úspech nášho pána riaditeľa, veď viedol školu 26 rokov! Toto sa v existencii našej školy nestalo od jej vzniku v roku 1919!

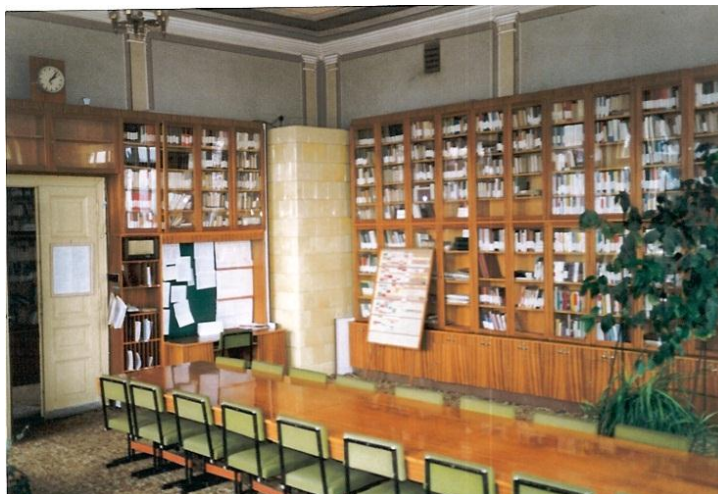

Vpravo vedľa pána riaditeľa sedáva jeho zástupca. Je to človek chudý, vysoký, prísne dbajúci na životosprávu. Študentmi nazývaný "modrá brada", lebo na jeho bledej tvári sa občas černeli šedivo - čierne chlčky, čo vyvolávalo dojem modrej farby jeho tváre. Je to zástupca veľmi prísny nielen na žiakov, ale aj na svojich kolegov. Vždy, keď má rozhodnúť o niečom dôležitom, 2-3-krát si odkašle, aby získal čas vždy na prísnu odmeranú odpoveď, ktorej nebolo možno odporovať. Na proti zástupcovi sedí náš S. Aj on je vysokej postavy, aké do stavu lesníckeho patria, trochu prihrbený, už aj plešivý. Všetky povinnosti kantora si plní včas a presne. Známa bola poučka nám kolegom - chlapi, nezahrabte sa päťkami do Vianoc, lebo po Vianociach sa z nich nevyhrabete. To bolo ešte vtedy, keď sa škola hodnotila podľa počtu prepádajúcich študentov a školy medzi sebou súťažili v prospechu, dochádzke a v správaní sa žiakov. A beda bola tomu pánovi profesorovi, ktorý mal vo svojom predmete veľa prepádajúcich žiakov, musel odôvodňovať svoje „hriechy“, pred riaditeľom a študent sa mohol "usmievať". Profesor musel doučovať, dokazovať koľkokrát vyvolal študenta, musel dokazovať koľkokrát písomne oznámil zlý prospech študenta jeho rodičom, koľkokrát s rodičmi žiaka hovoril ústne. Veru aj také časy boli na našich školách v minulosti. Náš telocvikár VI... len "kosť a koža" od tých sústavných precvičovaní ukážkových cvikov žiakom v telocvični. Bol známy aj tým, že nikdy nemal pred konferenciou vyskúšaný telocvik a známky zapisoval na veľký hnev a "hurhaj" kolegov vždy posledný. Raz na stužkovej, keď okolo polnoci vyhadzovali študenti svojich profesorov pod povalu, aby ich potom vo veľkom napätí zachytili nad parketami tesne nad podlahou sa stalo, že jeden z jeho mladších kolegov sa náhodou vo vzduchu nad hlavami študentov dvakrát otočil, čo náš VI... ako telocvikár považoval za „potupu“. Preto ako telocvikár sa úmyselne otočil pod povalou trikrát a to ho skoro priviedlo do nebezpečnej situácie, že skoro spadol na podlahu. Vždy čistý stôl, skoro bez pomôcok charakterizuje nášho kolegu "malého veľkého muža". Bol to človek územčistý, širokoplec, ktorý pre svoju nízku postavu nosieval hlavu trochu vyššie ako ostatní. Bol najprísnejším, ale aj najspravodlivejším členom pedagogického kolektívu. Veľmi si potrpel na zápisy v triednych knihách a v katalógoch, tie vždy museli byť vzorné. V tomto bol taký dôsledný, že na hodine si v triednej knihe napísal len dátum a

preberanú tematiku si dopísal v odpoľudňajších hodinách. Nezniesol, keď študent cez prestávku vypiskoval nejaký signál. On v mladosti býval v budove školy na druhom poschodí. Keď ho manželka chcela niečím poveriť zapískala a on utekal domov, čo by kde bol. Toto študenti využili a viackrát piskotom zbytočne privolali nášho profesora na druhé poschodie. To ste mali vidieť radosť tej "študentskej chasy", keď najobávanejší pán profesor beží zbytočne na signál študentov z prízemnia na druhé poschodie. Jedinou reprezentankou " nežného pohlavia "bola naša T... Bola jediná žena medzi dvanástimi mužmi. Bola nižšej postavy, matikárka, vážna, morálne založená. Raz pri rozlúčke jej maturanti takto zaspievali:

Lesu zdar T...a,
naša frajerka!

Toto vyvolalo údiv všetkých profesorov - ich seriózna kolegyňa a frajerka študentov ? Nejednen lesák bol do nej zaľúbený , veď bola príťažlivá a mladá 25 ročná ! Vtedy sme v škole mali študentov aj starších

nad 25 rokov. Veselou dušou zboru bol náš J. L. Vždy hýril vtipom, žartom, baviac celú zborovňu. Veľmi rád jedával makové štrúdle /záviny/ a preto všetci študenti, ktorí robili stužkovú mu pri slávnostnej večeri predložili na stôl makovú štrúdlu.

Za konferenčným stolom sedí vždy ustenaný, nudný náš J, dobre však hrajúci na hudobných nástrojoch. Známe bolo o ňom to, že si rád pochutnal na dobrom jedle. Pre jeho „fajnšmakerstvo„ mu vyoperovali žĺčník, ale aj potom, keď si dobre zapapkal sa sťažoval, že ho bolí žĺčník, ktorý nemal. Bol pohodlný. Keď ho študent zo zborovne volal, nerád vychádzal. Raz , keď mu jeden z kolegov oznámil, že ho čaká otec žiaka, odmietol ísť, keď mu kolega oznámil, že hosť je oblečený v slivkovomodrých šatách, v bielej košeli, bez kravaty, má papierový ošúchaný kufor a okolo neho to rozvoniava domácou slivovicou a klobásou, neodolal, vyšiel za hosťom, sprevádzaný smiechom pedagogického zboru.

Na konci stola sedí náš P... Bol skromný, tichý, na ktorého pedagogický kolektív zvalil celú mimoškolskú činnosť. Bol v zbere najmladší, keď prvýkrát prišiel do školy a práve boli opravné skúšky, školník sa ho pýtal, či ho veľmi skúšali. Študentom chcel veľa dať, ale im aj veľa odpustil, lebo vždy sa vedel vžiť do "hlbín študentovej duše".

Takto sedia najcharakteristickejší členovia nášho pedagogického zboru, aby vyniesli " ortiel nad úbohými študentmi".

Mgr. Pavel Uhrin, bývalý dlhoročný učiteľ SJL

Beseda s Katarínou Zacharovou z pohľadu študentov..

BBSK - Pohronské osvetové stredisko Žiar nad Hronom – pracovisko Banská Štiavnica, Mestská knižnica v Banskej Štiavnici a Mesto Banská Štiavnica, pripravili príjemné stretnutie s mladou a sympatickou spisovateľkou Katarínou Zacharovou.

Keď som po prvýkrát počul meno Katarína Zacharová ani mi nenapadlo, že beseda bude taká zaujímavá. Stretnutie sa konalo v kaplnke Kammerhofu Bola to pre mňa veľmi milá a zaujímavá mladá dáma, ktorá napísala knihu s tajuplným názvom „AKO DOSTAŤ OD ŽIVOTA, ČO CHCEME.“ Myslím si, že Katarína Zacharová svojimi myšlienkami a rozprávaním zaujala asi všetky vekové generácie. Možno si niektorí kladú otázku, prečo ju práve Malajzia tak zaujala? Katarína nám na to odpovedala: „Pretože som našla to, po čom som túžila“ Asi každý človek má svoju krajinu, ktorá mu dá to, po čom túži. Podľa Kataríny by sa človek nemal báť vlastného strachu lebo to ho zväzuje. Každého človeka zaujíma, akým jazykom sa dá dohovoriť v Malajzii.: „V Malajzii sa dá dohovoriť po anglicky a nepozerajú sa na teba nejako povýšenecky. Veľmi sa ale potešia, keď im niečo povieš aj po malajzsky“. Odpovedala mladá spisovateľka. Na tejto besede sa zúčastnilo okolo 20 študentov zo Strednej odbornej školy lesníckej a podľa môjho názoru asi každý odchádzal s úsmevom na perách. Prijal by som si, aby takéto besedy boli aj častejšie.

IVAN DONIČ, 3.B

Celoštátna prehliadka SOČ

Sezimovo Ústí, Česká republika

K pozvánke na túto udalosť sme sa dostali ako víťazi celoštátnej prehliadky na Slovensku.

Vzhľadom na vysoké cestovné náklady som bol určený ako delegát , ktorý mal našu prácu reprezentovať. Tejto úlohy som sa so záujmom ujal.

Do Sezimovho Ústí je to z B. Štiavnice zhruba 500 km. Krutá cesta, keď sa rozhodnete ísť autobusom. Počas 10 hodín cestovania (+ štyri 20-minútové prestávky) som sa rôznymi spôsobmi snažil zabiť nudu. Po príchode na miesto konania, ktorým bola Vyššia odborná škola, Stredná škola, Centrum odbornej prípravy, Sezimovo Ústí, Budejovická 421

ma privítala Ing. Mirka Fatková, členka organizačného výboru Národného inštitútu detí a mládeže. Následne ma ubytovali v domove mládeže. Neskôr večer sa odohralo slávnostné otvorenie celoštátnej prehliadky. Samotné prezentácie sa konali až na druhý deň od ôsmej hodiny ráno. Priebeh súťaže bol rovnaký ako u nás s tým rozdielom, že tam bol dvojnásobný počet súťažiacich. Ja, ako hosť, ktorého priamo nehodnotili, som prišiel na rad ako posledný (15:30). Počas prezentácie a obhajoby našej práce

som bol uvoľnený a prednášalo sa mi veľmi dobre. Odozvy na našu prácu boli zväčša kladné a optimistické. Jeden z porotcov sa vyjadril, že z môjho vystupovania je zjavné, že sa veľmi dobre vyznám v problematike. Mal som pocit, že porotcovia boli po celom dni hodnotenia unavení, ale napriek tomu ma pozorne vypočuli a uviedli aj zopár pripomienok.

Ďalší deň prebehlo slávnostné vyhodnotenie súťažiacich v rámci jednotlivých odborov. Pred samotným vyhodnotením, ktoré prebehlo o 13:00 mali účastníci možnosť navštíviť rôzne zaujímavé miesta v okolí (hrobka Dr. Eduarda Beneša, Chýnovská jaskyňa, zámok Červená Lhota).

Môj dojem z tohto „ výletu“ je veľmi kladný. Stretol som tam veľa zaujímavých ľudí a videl veľa zaujímavých miest. Ak sa komukoľvek naskytne takáto príležitosť, bola by

hlúposť ju zahodiť.

Mišo Antal.

Organizačné pokyny pre zabezpečenie 34. ročníka

Krajskej prehliadky SOČ v Banskobystrickom kraji

V školskom roku **2011/2012 sa uskutoční už 34. ročník** Stredoškolskej odbornej činnosti a v našom kraji sa bude riadiť podľa týchto pokynov. Pri organizovaní, riadení a finančnom zabezpečení súťaže „Stredoškolská odborná činnosť“, je potrebné dodržiavať Organizačný poriadok SOČ č. 2010-11030/30122:7-913 z 18.8. 2010, smernicu Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR č. 27/2011 o organizovaní riadení a finančnom zabezpečení súťaže detí a žiakov škôl a školských zariadení v rozsahu vyplývajúcom zo zákona č. 245/2008 Z. z. o výchove a vzdelávaní (školský zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Okrem toho je potrebné sa riadiť pokynmi a odporučeniami Metodickéj príručky SOČ z roku 2007.

Termíny súťažných prehliadok:

- Školské kolá:

je potrebné uskutočniť najneskôr **do 4. marca 2012**

- Krajská prehliadka:

sa bude konať **30. marca 2012** v priestoroch **Strednej odbornej školy, Pod Bánošom 80 , 974 11 Banská Bystrica.**

- Celoštátna prehliadka:

sa uskutoční v dňoch **24. až 27. apríla 2012** v priestoroch **Hotelovej akadémie Ľ. Wintera, Stromová 34, Piešťany** a **Strednej odbornej školy zahradníckej, Brezová 2 , Piešťany.**

Víťazné práce zo školského kola postupujú do Krajskej prehliadky (**postupový kľúč – max. 2 práce za školu z každého súťažného odboru**). Od školského roka 2010/2011 v organizácii Stredoškolskej odbornej činnosti došlo ku zmene a bol zavedený systém **on-line prihlášky**. On-line prihlášku nájdete na stránke: www.siov.sk na ktorej v ľavom zelenom menu po kliknutí na ikonky odborná tvorivosť- SOČ – elektronické prihlásenie sa dostanete k on-line prihláške. Prvé okienko slúži na prihlasovanie sa žiakov/žiačok, druhé na prihlasovanie sa garantov/metodikov) a porotcov. V tejto časti je umiestnený aj manuál k on-line prihláške. Doporučujeme najskôr sa oboznámiť s manuálom a dodržať postupnosť krokov. Žiaci a žiačky už od školského kola SOČ sa prihlasujú prostredníctvom on -

line prihlášky. Práce postupujúce do vyššieho (Krajského kola) posune garant školského kola (**metodik**) na základe odporúčania odbornej hodnotiacej komisie a hodnotenia práce, ktoré je súčasťou on-line prihlášky. **Po skončení školského kola je potrebné zaslať, alebo osobné doručiť 1 exemplár postupujúcej práce v tlačenej forme s prílohami a vyplnenou a podpísanou prihláškou**, na školu usporiadajúcu Krajskú prehliadku SOČ –**Stredná odborná škola, Pod Bánošom 80, Ing. Gabriela Štrbavá, 974 11 Banská Bystrica najneskôr do 16. marca 2012. Tento termín je konečný aj pre postúpenie on – line prihlášky zo školského kola na Krajskú prehliadku SOČ.** Upozorňujeme, že system sa automaticky uzavrie po uplynutí určených termínov a neumožní ďalšie prihlasovanie sa. Žiadame metodikov SOČ na školách a konzultantov prác, aby venovali pozornosť správne zaradeniu prác do súťažných odborov platných pre 34. ročník SOČ

/upozorňujem na niektoré zmeny súťažných odborov/ v zmysle organizačného poriadku SOČ č. 2010-11030/30122:7-913 z 18.8. 2010 a Organizačno-technických pokynov pre zabezpečenie 34. ročníka SOČ zo 7. júna 2011. Organizátori Krajskej prehliadky SOČ budú rešpektovať zaradenie práce do súťažného odboru podľa toho, ako to bude uvedené v prihláške.

Upozorňujeme Vás na usmernenia prijaté Ústrednou komisiou SOČ v roku 2005:

- **maximálny počet strán písaného textu práce bez príloh (grafy, tabuľky, foto, atď...) je povolený do 25 strán. Práce s väčším rozsahom písaného textu, nebudú predmetom hodnotenia.**
- **maximálny počet riešiteľov je stanovený na 3 (1 autor + 2 spoluatori)**

Predsedníctvo Ústrednej komisie SOČ na svojom zasadnutí 6. – 7. júna 2011 prehodnotilo a schválilo poradie a názvy 17 súťažných odborov:

- 01 – **Problematika voľného času**
- 02 – **Matematika, fyzika**
- 03 – **Chémia, potravinárstvo**
- 04 – **Biológia**
- 05 – **Geovedy (geografia, geológia, geodézia)**
- 06 – **Zdravotníctvo**
- 07 – **Pôdohospodárstvo a životné prostredie**
- 08 – **Hotelierstvo a cestovný ruch**
- 09 – **Strojárstvo, hutníctvo, doprava**
- 10 – **Stavebníctvo a interiérový dizajn**
- 11 – **Informatika**
- 12 – **Elektronika, elektrotechnika a telekomunikácie**
- 13 – **História, politológia, filozofia, právne vedy**
- 14 – **Tvorba učebných pomôcok, didaktické technológie**
- 15 – **Ekonomika a riadenie**
- 16 – **Teória kultúry, umenie, umelecká, odevná tvorba**
- 17 – **Pedagogika, psychológia, sociológia**

V prípade nejasnosti a problémov pri tvorbe a zaradení prác kontaktujte Ing. Kotlára.

Ing. Ján Kotlár, metodik SOČ

Olympiáda ľudských práv

Vyhlasovateľom súťaže je Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky, odborným garantom je Celoštátna komisia OĽP. Olympiáda ľudských práv je dobrovoľnou, záujmovou činnosťou študentov stredných škôl v Slovenskej republike. Na základe Pedagogicko-organizačných pokynov je súčasťou výchovno-vzdelávacieho procesu na školách. Motivuje k

cieľavedomému pôsobeniu, založenému na systematickej práci s talentovanými študentmi. OĽP sa realizuje každoročne a možno ju organizovať na všetkých typoch stredných škôl v SR. Školského kola sa zúčastňujú všetci študenti, ktorí prejavia záujem. Súťaž na úrovni školy organizuje príslušná predmetová komisia spoločenských vied. Na jej návrh riaditeľ školy poverí jedného učiteľa riadením a koordinovaním súťaže. Na našej škole sa školské kolo OĽP, ktoré pozostávalo z vedomostného testu a diskusie na tému vojnové zločiny a zločiny proti ľudskosti, uskutočnilo 12. decembra 2011. Zdroj: <http://www.olp.sk/>, -vn-

- 1. MIESTO: IVAN DONIČ, 3.B**
- 2. MIESTO: TIBOR NANDRÁŽI, 1.A**
- 3. MIESTO: MILAN HRABOVSKÝ, 1.E**

Olympiáda v nemeckom jazyku

22. ročník

Víťazmi školského kola olympiády v nemeckom jazyku sa stali:

DENIS ČOKIČ, 3.E
MIROSLAVA TOMÁŠOVÁ 1.E

Zelenáči

dňa 1. 12. 2011 sa konalo v kinosále internátu SOŠL v Banskej Štiavnici 1. valné zhromaždenie Študentskej spoločnosti Zelenáči (ďalej len spoločnosť). Kto je to študentská spoločnosť a ako pracuje? Starší spolužiaci sa iste pamätajú na Študentské spoločnosti Tigre a Lesníci. Podobne bude pracovať aj naša nová spoločnosť. Pre tých, ktorí o práci študentských spoločností nevedia a chcú sa dozvedieť viac sa teraz predstavíme.

Študentská spoločnosť Zelenáči vznikla na základe Zmluvy o združení 30. 9. 2011. Pracuje formou akciovej spoločnosti, pričom akcionármi sú žiaci Strednej odbornej školy lesníckej v Banskej Štiavnici, pedagogickí aj nepedagogickí pracovníci tejto školy a ich rodinní príslušníci. Každý akcionár vlastní jednu akciu spoločnosti, ktorá je vyhotovená na meno a jej nominálna hodnota je 2 €.

Cieľom spoločnosti je naučiť študentov 3. ročníkov SOŠL v Banskej Štiavnici eticky podnikat' v simulovanom ekonomickom prostredí. Štruktúra spoločnosti je tvorená vrcholovým manažmentom a vedúcimi jednotlivých oddelení. Tieto funkcie zastávajú študenti 3. ročníka, ktorí navštevujú predmet Aplikovaná ekonómia. V rámci spoločnosti majú možnosť odskúšať si svoje organizačné schopnosti, prácu so zákazníkom, marketingové zručnosti a uplatniť svoju invenciu.

Vstupný kapitál spoločnosti predstavuje vklad akcionárov zo zakúpených akcií. Bolo predaných 53 akcií po 2 €, v celkovej hodnote 106 €.

Zamestnancami spoločnosti sú v prvom rade študenti aplikovanej ekonómie, ale aj tí, ktorí budú mať o prácu pre spoločnosť záujem. Zamestnanci budú honorovaní mzdou podľa množstva vykonanej práce alebo províziou z predaja výrobkov.

Akcionári schválili uznesenie 1.VZ a tým umožnili začatie činnosti š.s. Zelenáči

Produkty spoločnosti

Spoločnosť by mala poskytovať tieto produkty:

- **občerstvenie pre žiakov a pracovníkov školy a DM**

Spoločnosť bude predávať rôzne druhy keksov, cukrovíniiek, džúsov a žuvačiek formou roznáškového predaja a prijímania objednávok. Produkty sa budú nakupovať v obchodných

strediskách Metro, prípadne iných vhodných obchodoch.. Tento predaj by mal prebiehať počas celého fungovania spoločnosti. a mal by zabezpečiť zhruba 60% príjmov spoločnosti.

- **vyhotovovanie tričiek potlačených symbolmi školy**

Spoločnosť bude zabezpečovať predaj tričiek so znakom školy, prípadne s nápisom SOŠL Banská Štiavnica, resp. motívmi Banskej Štiavnice. Táto aktivita by mala tvoriť asi 20% činnosti spoločnosti

- **vyhotovovanie drobných upomienkových predmetov**

Počas celého obdobia práce spoločnosti sa budú vyhotovovať k jednotlivým príležitostiam drobné upomienkové predmety z prírodných materiálov a prírodnín . Tvorili by ich kľúčenky, kalendáre, valentínske srdiečka, hrnčeky, ... a pod. Tieto predmety budú určené žiakom a pracovníkom školy, ale aj ostatným záujemcom. Uvedená činnosť by mala zabezpečiť 10% príjmov spoločnosti

- **ostatné služby**

Okrem spomínaných výrobkov budú pracovníci spoločnosti poskytovať služby organizačného charakteru na akciách v rámci školy, školských lesov alebo mestom Banská Štiavnica (napr. na plesoch, diskotékach , výstavách a pod.) Predpokladaný príjem je 10 % z obratu spoločnosti.

Bližšie sa o práci spoločnosti dozviete na nástenke našej spoločnosti vo vestibule školy. Chystáme sa otvoriť aj www stránku, kde vás budeme informovať o našich jednotlivých aktivitách. Sledujte tiež školský časopis, nástenky v škole a na internáte a dozviete sa viac. Tešíme sa na spoluprácu s Vami .

Matej Turčan
viceprezident pre marketing š.s.

Príhovor prezidenta spoločnosti Petra Slúku na 1. VZ

POĽOVAČKA NA BAŽANTY

Ráno o 6:00 hod. sme vyrazili zo školského internátu. Keď sme prišli do samostatnej bažantnice Palárikovo, už sa pomaly schádzali strelci. Prišiel k nám vedúci poľovačky, aby nás oboznámil s priebehom a asi o pol hodinu neskôr bol oficiálny začiatok. Všetci

hunci sa rozostavili podľa pokynov vedúceho a začali sme „hnať“. Po chvíľke to tam začalo vyzerať ako na bojisku, pretože strelci strieľali jedného bažanta za druhým. Niekedy sme sa museli až vyhábať padajúcim kusom. Po skončení prvého pohonu nás čakalo ešte ďalších 7, ale po 5 pohone sme vedeli, že konečné čísla

ulovených bažantov budú vysoké. Po skončení poľovačky bolo oficiálne ulovených 1784 bažantov. Pokračovalo slávnostné ukončenie a záver. Bola to jedna krásna, ale zároveň aj veľmi vyčerpávajúca poľovačka.

Daniel Mesároš, 4.A

POĽOVAČKA NA DIVIAKY

Ráno sme prišli na školské lesy Kysihýbel a hneď po príchode bol slávnostný začiatok poľovačky. Pán hospodár - Ing. Kružič, nás oboznámil s priebehom poľovačky. Po pokynoch sme sa rozmiestnili na svoje miesta a začali sme hnať. Padlo pár výstrelov, ale bez výsledku. Akoby sa diviaky voľakde ukrývali. Keď sme končili prvý pohon, odznel výstrel. Ten bol osudný pre 70 kg lanštiaka, ktorého strelil žiak 4. ročníka Radoslav Galád. Potom bolo strelené ešte jedno prasiatko. Po skončení prvého pohonu nasledovalo vyvrhovanie ulovených diviakov, ktoré robili strelci. V druhom pohone bolo strelené len jedno prasa. Potom už nasledovalo iba slávnostné ukončenie poľovačky a poďakovanie strelcom za presnú mušku a samozrejme aj honcom za dobre vykonanú prácu.

Daniel Mesároš , 4.A

V ŽUPNÁ KALOKAGATIA

Krajské kolo v orientačnom behu v teréne 3 km
pre 5 – členné zmiešané družstvá stredných škôl
žiakov a žiačok, pre šk. rok 2011/2012
27. septembra 2011 v Banskej Bystrici

Našu školu reprezentovali:
**BELIČKA Michal, CIBULKA Vojtech, DIDI René,
TOMÁŠOVÁ Gabriela, ORAVCOVÁ Diana,**

Zo 16 zúčastnených družstiev skončilo družstvo Strednej odbornej školy lesníckej v Banskej Štiavnici na 7. mieste.

Foto: T. Mlynárik

Vojtech Cibulka, 3.B

Stolnotenisový turnaj stredoškolákov

Centrum voľného času a školský internát SOŠ lesníckej, usporiadali 10. 11.2011 tradičný turnaj okresného kola v stolnom tenise banskoštiavnických stredných škôl. Na podujatí sa zúčastnilo 5 družstiev chlapcov a 3 družstvá dievčat z týchto škôl: SOŠ lesnícka, Katolícke gymnázium, SOŠ obchodu a služieb Povrazník, SOŠ Mikovíniho a Gymnázium Andreja Kmeťa .

Tabuľka chlapcov:

1. SOŠ OaS Povrazník
2. Gymnázium A. Kmeťa
3. SOŠ lesnícka

Tabuľka dievčat:

1. Gymnázium A. Kmeťa
2. Katolícke gymnázium
3. SOŠ OaS Povrazník

Našu školu reprezentovali:

Marek Gavorník, Benjamín Bakša, Patrik Strašík a Rudolf Bujna, všetci študenti 3. A triedy.

Hlavným rozhodcom bol pán vychovávateľ Ján Slezák, vedúci stolnotenisového krúžku a organizačne prispela Mgr. Janka Machilová z CVC. Víťazi postúpia do oblastného (krajského) kola.

Ján Obročník, 2.A

NOHEJBALOVÝ TURNAJ

Dňa 12.10.2011 sa uskutočnil nohejbalový turnaj, na ktorom sa zúčastnili nasledovné mužstvá:

1. mužstvo - profesori Herda, Černotka, Kútnik
2. mužstvo – žiaci 2.A Hrabovský, Paluch, Kopčík
3. mužstvo - žiaci 2.B Šumichrast, Sabota, Valocka
4. mužstvo - žiaci 2.E Kmeť, Daxner, Filípek

Prvý zápas bol medzi 2.E a profesormi. Druhý zápas hrala 2.A s profesormi. Tretí zápas 2.B s profesormi.

Nakoniec sme hrali triedy medzi sebou. Bol to zaujímavý a ťažký turnaj. Každý sa snažil podať čo najlepší výkon. Vládla dobrá a vtipná atmosféra. Nakoniec sme vyhlásili najlepšie mužstvá a najlepších hráčov. Dopadlo to nasledovne:

- 1.miesto získali profesori
- 2.miesto získala 2.A
3. miesto získala 2.E
- 4.miesto získala 2.B

Najlepším hráčom turnaju bol jednoznačne náš profesor triedny Vladimír Herda.

Víťazom sa rozdávali aj hodnotné ceny ako boli rukavice a budíky. Dodržiaval sa aj pitný nealkoholický režim. Bol som rád, že som sa mohol zúčastniť takéhoto turnaja a mal som možnosť hrať s ostatnými mužstvami. Možno to bol aj vzor pre budúce roky, aby sa uskutočňovali podobné podujatia.

Remeniáda

Dňa 20.10.2011 sa uskutočnila remeniáda, ktorou štvrtáci prijali prvákov do cechu lesníckeho. Aby prváci mohli patriť medzi lesníkov, museli si pripraviť zábavnú scénu, ktorú predviedli v telocvični lesníckeho internátu pred študentmi, profesormi a sudcami, ktorí následne scénu ohodnotili. Keď bola zle pripravená, sudcovia im odklepli trest - koľko

Nina Hoduliaková, 1.E Foto: D. Denková, M. Uhrin

remeňov si zaslúžia.

Popritom im cigánky natierali na tváre box, rúž a tempery. Ak trest nebol dostatočný, na rad prišli vajcia, múka, med a jogurty. Po skončení scény dostali prváci gaštan a imatrikulačný list. Takto to pokračovalo až dokonca, kým sa nevystriedali všetci prváci. A nakoniec sa už všetci tešili len na večeru so svojím krstným.

MIKULÁŠ NA LESNÍCKOM INTERNÁTE

Dňa 6.12. 2011 aj na náš internát prišiel Mikuláš.

Mikuláš prišiel o 18:30 spolu s dvoma čertami, zvodnou čerticou a nádhernou anjelicou. Mikuláš doniesol plný koš sladkostí, ktoré rozdával po izbách na internáte. Čerti boli mierumilovní, neposlušných žiakov ponatierali uhlíkmi. Mikuláš urobil určite väčšine žiakov radosť. Aj

keď sme už skoro dospelí, i tak každého istotne poteší, keď mu niekto dá nejaký darček. Či už je to darček od niekoho blízkeho alebo aj od cudzieho. Už sa neviem dočkať na ďalšieho Mikuláša.

IVAN DONIČ 3.B

Veselé príhody zo školských lavíc

Študenti školského internátu SOŠL dostali „pekný darček“ pri príležitosti Dňa študentov. Dňa 8. novembra 2011 sa v kinosále internátu uskutočnilo podujatie pod názvom „Veselé príhody zo školských lavíc“, čo je zároveň názov knihy známej banskoštiavnickej autorky Márie Petrovej, ktorá bola hosťom podujatia. Moderátor večera Ivan Donič predstavil aj ďalších účinkujúcich, študentku SOŠL Máriu Žitniakovú, ktorá nám veľmi pekne zahrála na heligónke a známy tanečný súbor Texasky.

Tento súbor je známy doma i v zahraničí a pod vedením manželov Berešikovcov nám predviedol nezabudnuteľné vystúpenie. Odmenili sme ich burácajúcim potleskom. Tento nevšedný darček nás veľmi potešil a ďakujeme pani vychovávateľkám Idke Hradilovej, Anke Černotkovej, Evke Heintzovej a Pohronskému osvetovému stredisku v Banskej Štiavnici za neopakovateľný večer v našom internáte.

Ján Obročník, 2.A

SOKOLIARSKY FESTIVAL V SPOJENÝCH ARABSKÝCH EMIRÁTOCH 2011

V 13.storočí cestovateľ Marko Polo popísal stretnutie 10 000 sokoliarov na dvore Kublajchána /vnuk Džingischána/. Pri príležitosti zápisu sokoliarstva na zoznam nehmotného kultúrneho dedičstva UNESCO, sokoliari usporiadali podobnú slávnosť a stretli sa na svetovom sokoliarskom festivale v decembri 2011 v Spojených arabských emirátoch/SAE/v Al Aine.

Túto jedinečnú akciu organizovali a finančne zabezpečovali SAE a IAF /medzinárodná sokoliarska asociácia/. Každú zo 78 zúčastnených krajín reprezentovali niekoľkí delegovaní členovia národných sokoliarskych klubov. Do poslednej chvíle boli vyhliadky účasti na festivale neisté, informácie skoro žiadne, chýbali letenky, víza. Keď sme sa zišli na letisku vo Schwechate, letenku nemal ani predseda SKS Tóno Moravčík. Ja som mal víza dve a podobne boli na tom Rakúšania, s ktorými sme leteli spoločnosťou EMIRATES. A tak sme zo Slovenska išli piati: MVDr. Laco Molnár, vedúci výpravy, tlmočník a znalec arabského života a jazyka /9 rokov robil v SAE vo veterinárnej nemocnici pre šejka/, Ing. Lojzo Kaššák, režisér a kameraman TV relácie HALALI, Ing.Tomáš Kriviansky, autor dvoch dielov kníh Sokoliarstvo, klubový fotograf a dokumentarista, Ľubo Engler, v sokoliarskom svete uznávaný chovateľ dravcov, najmä orlov a ja. V Dubaji sme si po viac ako päť hodinovom lete hodinky posúvali o 3 hodiny dopredu. Presuny nekonečnými letiskovými halami, dlhé čakania na víza, batožinu, colnú kontrolu, ďalšie 3hodiny autobusom do Al Ainu, rozvoz hostí po hoteloch, no a keď sme ako poslední o 3,30 hod. vystúpili pred hotelom City Seasons, pomohla naozaj len tá Lacova arabština, aby mi k nim na izbu dali prístelku...

Prvé tri dni sme prežili v kampe, postavenom v púšti, 85 km od Al Ainu. Toto stanové mestečko postavili v šejkovom oplotenom revíri rozmerov 20x20 km, kde je vďaka zavlažovaciemu systému vysadená riedka krovitá vegetácia, no a loví sa tu iba sokolmi. Prvý kontakt s púšťou, jemný červenkastý piesok, duny, 30stupňov cez deň, v noci len 7 a hmla, tancujúci beduíni, obedujeme sediac na zemi a pravou rukou jeme zo spoločnej misy,

preteky tiav na 17 km, preteky saluky /arabský chrt/ na 1200 m /prvá cena terénne auto Toyota/, ukážky útoku sokolov na vábitko, balón a hlavne zo zeme ovládaný

model motorového lietadla ťahajúceho za sebou na dlhej šnúre vábitko... Najväčším lákadlom však bol pre nás lov na ťavách v púšti. Obetovali sme aj

pohodlie hotela a prespali v stane, len aby sme boli ráno pred 6.hod. na určenom mieste. V tej tme a hmle sme to našli len vďaka ohníku, na ktorom si už varili domáci tú svoju zázvorovú kávu a ponúkali ňou aj prichádzajúcich uzímaných ľudí. Postupne privádzali už osedlané ťavy, rozdeľovali posádky, vždy k skúsenejšej ťave ovládanej jedným lanom priviazali z oboch strán dve ďalšie. A tak som sa stal na dlhých 6 hod. pohoničom tej najlenivejšej

ťavy v celej karaváne. Ťavy s celou tou internacionálnou posádkou išli rozvážnym krokom za sebou, po obidvoch stranách 2-3 araby s „lovečákmi,, jeden saluky a neodmysliteľní stopári. Hubara/drop obojkatý/, ako aj ďalšie živočíchy púšte, sú nočné živočíchy a najšť ich vzhľadom na výborné maskovanie je možné len podľa stôp v piesku. Karavána prechádzala zaujímavým terénom. Raz sme boli na pieskovej dune a videli do nekonečnej púštnej krajiny, inokedy sme prechádzali úzkymi úžľabinami. Párkrát vybehol tolaj - malý zajac z veľkými ušami s turbo rýchlosťou, no ani saluky ho nemal šancu chytiť/vrať len keď sú 2-3 spolu /. Keď sa hmla a kvapky na listoch vyparili, prudko stúpala teplota. Drevená konštrukcia sedla bola každým krokom tvrdšia a tých cca 15 km v sedle sa stávalo bojom o prežitie. Videli sme ešte húfy kairowanov/ako naša jarabica/, no hubara žiadna . Škoda, včerajšia partia ulovila dve. Vôbec mi nevadilo, že som nebol v cieľi prvý. Bol som šťastný že nielen ja, ale hlavne tá lenivá potvora to vôbec prežila a došla do cieľa.

Týmto sme sa rozlúčili s púšťou aj s kampom, pretože ďalšie dni nás čakala oficiálna časť festivalu s národnými stanmi zúčastnených štátov v okolí starobylej koloniálnej pevnosti Al Jahili Fort/čítaj džahili/ v Al Aine.

Niektoré menšie sokoliarske kluby sa delili aj 4-6 o jeden stan,

Česi, Rakúšania, Íri atď. mali svoje vlastné, no len jeden bol s číslom 1, náš, Slovenský. Vo výbave bol automat na chladenú vodu, ventilátor a stoličky. Všetko ostatné - veľkoplošné plagáty, propagačný materiál, DVD a počítač, sme si museli komplikovane priniest so sebou a samozrejme aj nainštalovať. Keďže súčasne prebiehala konferencia a zasadania rôznych sekcií IAF, na ktorých sa musel zúčastňovať Dr. Molnár, Lojzo Kaššák filmoval pre Halali, paparazzi Kriviansky fotografoval aj tam, kde nepustili ani novinárov, Engler prijímal zdvorilostné návštevy „Berkutčich,, zo všetkých rusky hovoriacich krajín, ktoré v októbri na tri týždne navštívil a ja v poctivej lesníckej uniforme s orlím perom za klobúkom, som učil návštevníkov festivalu poľovnícke signály na lesný roh. Hlavný nápor bol vo štvrtok a piatok /arabské dni voľna/, kedy to praskalo vo švíkoch. Rodinné vychádzky, chlapi zahalení v bielom, ženy v čiernom a deti. Hádam každé sa chcelo odfotiť so smiešnym ujom s bielou bradou, alebo aspoň s jeho veľkou trúbou...a aj keď bolo týždeň pred Vianocami, tu bolo horúco ako vo vyhni. Do toho sa miešal spev muezína z mnohých mešít v okolí a nekončiaci dav návštevníkov v našom stane. Každý chcel vidieť lovy s orlami, chytiť si kožušinu z líšky, zobrať nejaký suvení, prospekt alebo kontakt na nás.

Keďže Česi mali dvoch trubačov, organizátori navrhli, aby sme 2x denne spolu ako česko-slovenské trio otvárali sokoliarsky program pre návštevníkov výstavniska. Na to, že sme sa videli a zohrávali prvýkrát tu, sme excelovali, dokonca sme mali vystúpenie naživo pre Al Džazíru/Arabská televízia/. O 17.hod. bývala Grand Parade – slávnostné defilé všetkých zúčastnených sokoliarov v národných kostýmoch s vlajkami a dravcami.

Pripomínalo mi to otvárací ceremoniál olympijských hier. Molnár so zástavou, Engler s orlom, Kaššák v detvianskom kroji so sokolom, z reprákov sa ozýva „Slovákia,, hrám slávnostný tuš a vchádzame do sokoliarskej arény. Ľudia mávajú, fotografujú, televízie, pozdrav VIP zóny, pred a za nami ďalší zo zúčastnených štátov, záplava vlajok, priateľstva a nadšenia. Nadšenia, že sokoliarstvo, ktoré nás spája, nie je len staré dedičstvo. Je to aj tento nezabudnuteľný okamžik, ale hlavne je to budúcnosť zachováajúca tradície...

Pohostinnosť Arabov počas celého festivalu bola obdivuhodná. Otvárací ceremoniál v hoteli Rotana, záverečná recepcia v sokoliarskej aréne pre vyše 500 hostí, čistota, poriadok, kyvadlová autobusová doprava do kampu alebo na výstavnisko, ubytovanie v hoteloch s bohatou vianočnou výzdobou, strava aj transfer na letisko do Dubaja, bol perfektne zorganizovaný. Na fotky z festivalu sa môžete pozrieť na stránke [www.sokoliari.sk /kriviansky/](http://www.sokoliari.sk/kriviansky/), alebo v niektorom vydaní Halali. A ako na záver povedali organizátori „ak Alah dá,, takéto stretnutie sokoliarskych klubov Sveta by chceli zorganizovať znovu o dva roky.

Priatelia sokoliari, venujte sa aj naďalej tomuto najstaršiemu dedičstvu loveckej kultúry, učte sa anglicky, aby ste raz mohli aj vy hrdo povedať – bol som pri tom. Všetkým to z celého srdca žela Števo Petrikovič.

Prezidentská poľovačka

Dlhoočakávaná poľovačka sa konala 20. decembra 2011, tesne pred vianočnými prázdninami, vo vojenskom výcvikovom stredisku Kamenný vrch. Odchod bol ráno o 6. hodine spreď lesníckeho internátu. Na toto ráno sa každý z nás tešil. Boli sme plní očakávania z celého priebehu poľovačky, pretože medzi nami sme mali aj takých, ktorí na poľovačke ešte nikdy neboli. Tí starší si mohli zobrať aj svoje zbrane. Nástup sa konal ráno o 8 hodine v areáli vojenských lesov. Na poľovačke sa zúčastnilo približne 60 strelcov a 40 honcov, medzi ktorými sme boli aj my, žiaci SOŠL v Banskej Štiavnici. Najvzácnejším hosťom poľovačky bol pán prezident Ivan Gašparovič, ale aj mnoho iných významných ľudí z ministerstva a zamestnancov vojenských lesov. Páni profesori z našej školy odtrúbili slávnostné fanfáry, poľovníci si vylosovali čísla „štandov“ a poľovačka

sa mohla začať. Do pohonov sme sa presúvali na tzv. „vetrieskách“. Robili sa dva, pomerne náročné pohony. Po prvom pohone nás čakalo občerstvenie v podobe teplého čaju a guláša. Pri veľkej vatre sme si oddýchli, pofotili a porozprávali sa s pánom prezidentom a takto posilnení sme sa presunuli do druhého pohonu. Na výrade bolo 35 kusov diviacej zveri. Nasledovalo poďakovanie generálneho riaditeľa vojenských lesov a príhovor pána prezidenta, ktorému síce „Diana“ nepriala, pretože nič nestréľil, no odniesol si

odtiaľ mnoho pekných poľovníckych zážitkov. Ako povedal „veľkú zásluhu mali na tomto výsledku poľovnícke psy a hlavne honci, ktorí odvedli dobrú prácu. Po odtrúbení slávnostného výradu sme boli pozvaní na spoločné posedenie na „posledný pohon“, do chaty na Kamennom vrchu.. Hoci sa nám tu, v nádherne vyzdobených miestnostiach plných parožia a trofejí sedelo dobre, museli sme sa rozlúčiť a odobrať sa

domov. V autobuse vládla výborná atmosféra. Každý z nás mal mnoho zážitkov, s ktorými sa chcel podeliť. Môžem povedať, že to bol naozaj krásne prežitý deň, ktorý by som si kedykoľvek zopakoval a myslím si, že aj mnohí ďalší.

Telovýchovné cvičenie

Dňa 20. 12. 2011 sa uskutočnilo telovýchovné cvičenie v telocvični internátu Strednej odbornej školy lesníckej v Banskej Štiavnici. V školskom internáte sa stretli študenti druhého ročníka : 2. A, 2. B , 2. E.

Tento deň sme strávili športovaním. Súťažilo sa v rôznych disciplínach:

- streľba zo vzduchovky v polohe stojmo a ležmo
- silový trojboj v posilňovni
- nohejbal
- volejbal
- stolný tenis

STREĽBA	Ľ a h	S t o j
2. A	Hronec M. 2b Hronec Z. 4b Baxa 4b 10	Salva 3b Bobek 2b Gunár 3b 8
2. E	Filípek 1b Žitniaková 3b Gottlieb 3b 7	Kmet' 1b Petráš 3 b Daxner 5 b 9
2. B	Banyár 3b Kaleta 2b Szibilla 1b 6	Šumichrast 2b Maloyer 2b Pustai 3b 7

Spolu	2. A = 18	2. E = 16	2. B = 13
--------------	------------------	------------------	------------------

2. A	POSILŇOVŇA Gunár Selecký Brngal 4 b	40kg	20kg	Bradlá
		Tlaky	Biceps	
		43	50	19
		56	70	25
		20	30	14
		119	150	58
2. B	Varga	21	30	8
	Szibilla	1	40	10
	Valocka	28	90	7
	0 b	60	160	25
2. E	Filípek	29	38	0
	Kmet'	21	70	0
	Kecsó	29	80	0
	2 b	79	188	0

Spolu	2. A = 327	2. E = 267	2.B = 245
--------------	-------------------	-------------------	------------------

NOHEJBAL

2. A – 2. B
(11:5) – (11:7)
2 : 0

1)	2. A	4 body
2)	2. E	2 body
3)	2. B	0 bodov

2. E – 2. A
(7:11) – (5:11)
0 : 2

2. B – 2. E
(7:11) - (9:11)
0 : 2

VOLEJBAL

2. A – 2. B
(11:8) – (11:2)
2 : 0

1)	2. A	4 b
2)	2. E	2 b
3)	2. B	0 b

2. B – 2.E
(11:5) ; (7:11) ; (3:11)
1 : 2

2. E – 2.A
(4:11) ; (11:10) ; (8:11)
1 : 2

STOLNÝ TENIS

2. A – Salva, Bobek
2. B – Banyár, Németh
2. E – Daxner, Kecő

Salva – Banyár	(11:4) ; (11:4)	2 : 0
Salva – Németh	(11:0) ; (11:3)	2 : 0
Bobek – Banyár	(11:4) ; (11:6)	2 : 0
Bobek – Németh	(11:5) ; (12:10)	2 : 0

2. A – 2. B	4 : 0
--------------------	--------------

Salva – Daxner	(11:4) ; (11:2)	2 : 0
Salva – Kecő	(11:2) ; (11:1)	2 : 0
Bobek – Daxner	(11:9) ; (11:8)	2 : 0
Bobek – Kecő	(11:2) ; (11:8)	2 : 0

2. A – 2. E	4 : 0
--------------------	--------------

Banyár – Daxner	(2:11) ; (9:11)	0 : 2
Banyár – Kecő	(7:11) ; (5:11)	0 : 2
Németh – Daxner	(11:13) ; (5:11)	0 : 2
Németh – Kecő	(10:12) ; (11:7) ; (11:5)	2 : 1

2. B – 2. E	1 : 3
--------------------	--------------

1)	2. A	4 b
2)	2. E	2 b
3)	2. B	0 b

Celkové dosiahnuté body vo všetkých súťažiach

	Strel'ba	Posilňovňa	Nohejbal	Volejbal	Stolný tenis
2. A	4	4	4	4	4
2. B	0	0	0	0	0
2. E	2	2	2	2	2

Celkové poradie:

1)	2. A	20
2)	2. E	10
3)	2. B	0

LETOKRUHY – časopis pre lesníkov a všetkých, ktorí vedia čítať!

Vydáva: ZIS pri SOŠL B. Štiavnica

Redakčná rada: Jana Lavříková, Eleonóra Valovičová

Spolupracovali: Ida Hradilová, Štefan Petrikovič, Ján Kotlár, Vladimír Gálik, Janka Bernáthová, Miroslav Uhrin, Pavel Uhrin, Darina Denková, Peter Lacko, Veronika Dudíková, Petra Kyjovská, Norbert Soročina, Vladimír Herda, František Černotka, Tomáš Mlynárik, Jiří K., Ondrej Švába, Adam Boroš, Nina Hoduliaková, Ivan Donič, Lukáš Kmeť, Daniel Mesároš, Radovan Sakál, Marcel Obročník, Michal Antal, Ján Obročník, Matej Turčan, Vojtech Cibulka, Natália Ondrejková, Patrik Sabota, Erik Filípek, Július Dražo, Erik Halaj, Matúš Vazan, Peter Mališ, Lucia Bôžiková, Nikolas Švarda, Juraj Pavlovič, Jakub Gaži, Ján Párničan, Ján Gembec, Michal Gašparovič, Igor Barnák, Jozef Králik, Marek Šurina

Jazyková úprava: Mgr. Jana Lavříková

Za materiálnu podporu ďakujeme: SOŠL B. Štiavnica

Tlač: ZIS

Toto číslo vyšlo: 21. 12. 2011

Náklad: 80 ks